”Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk” (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 10 – oktober/november 2026 *giv et støttebeløb efter lyst og evn*

Uafhængig bulletin, udgivet af medlemmer af Rødt Venstre

INDHOLD:

LEDER: Et spøgelse går gennem Europa – oprørets spøgelse! Side 2

Venstrefløjen engang fredens stemme – hvor blev den af? Side 3

Når selv forsvarsfolk taler om fred… Side 5

Udtalelse af SUF, De Grønne, IS, KP, DKP, RV: VELFÆRD FREMFOR VÅBEN! Side 7

Op mod 1,6 millioner på gaden mod Macron Side 8

Opbakningen til Mélenchon vokser… Side 11

Tyskland: ”Vi vil ikke producere død” Side 13

Tidligere chef for den tyske hær afslører løgne om Ukraine Side 16

International solidaritet med kamp mod fascisme, racisme, krig… Side 19

Tale af Anton Schou ved LFI’s demonstration d. 31. 10. i København Side 20

Udtalelse af Jérôme Legavre, parlamentsmedlem for LFI, aktivist i POI Side 21

USA og Frankrig - Svage led i imperialismens kæde? Side 22

Fra Trumps nye stabschef, Stephen Millers, verden Side 27

Den nye aftale om Grønlands fremtid Side 28

Aftalen med USA om Grønland – en replik Side 32

Det mindste onde – en fejlslagen strategi Side 34

Samfundsændring nødvendig, hvis skolen skal få succes Side 36

Leder:

Et spøgelse går gennem Europa – oprørets spøgelse!

Af Per Møller Jacobsen, den 4. november 2026

Tante Sofie Løhde[1] er forarget. Onkel Christian Vigilius[2] ryster på hovedet. Og B.T. har fundet den store alarmklokke frem. Forbrydelsen? Socialistisk Ungdomsfront (SUF) har opfordret Europas unge til at "Gøre som i Frankrig": Strejke. Demonstrere. Organisere sig. Stille krav. Gøre modstand.

Det er åbenbart blevet ganske forfærdeligt, når ungdommen ikke bare finder sig i de vilkår, magthaverne tilbyder den. Men bag protesterne i Frankrig ligger alvorlige spørgsmål om uddannelse, velfærd, social ulighed og fremtidsmuligheder. Mens Europas regeringer prioriterer enorme summer til militær oprustning og krig, oplever unge og arbejdere, at deres sociale rettigheder og levevilkår kommer under pres.

Det er den virkelighed, der skal diskuteres. SUF kræver blandt andet højere SU, mindre militær, klimahandling og våbenembargo mod Israel. Man kan være enig eller uenig i kravene. Men en opfordring til protest er ikke i sig selv en opfordring til vold. Alligevel bliver diskussionen hurtigt drejet over på hærværk, kaos og sammenstød med politiet. Protester skal åbenbart være så stille, at ingen hører dem. Så små, at ingen ser dem. Og så høflige, at ingen behøver at ændre noget. Ellers bliver de voksne på Christiansborg utrygge.

Rødt Venstre støtter de franske unges og arbejderes kamp for deres sociale rettigheder og en fremtid, der ikke skal ofres på oprustningens alter. Vi udtrykker samtidig vores fulde solidaritet med Socialistisk Ungdomsfront og deres opfordring til europæisk ungdom om at gå på gaden den 20. november.

Vi opfordrer ikke til vold eller hærværk. Men vi har heller ikke tænkt os at stå med løftet pegefinger og belære de franske unge om, hvordan de skal gøre oprør. Måske skulle magthaverne interessere sig lidt mere for, hvorfor ungdommen gør oprør, og lidt mindre for, om den gør det på en måde, der passer dem. Oprør opstår ikke i et tomrum, og dets årsager forsvinder ikke, fordi nogen forarges over dets former.

Hvis Sophie Løhde og Christian Vigilius er uenige med ungdommens krav, må de tage den politiske diskussion. Forargelse er ingen erstatning for argumenter.

---

[1] Sophie Lødhe (født 1983) er Folketingsmedlem for Venstre og politisk ordfører.

[2] Christian Holst Vigilius (født 1998) er Folketingsmedlem for Det Konservative Folkeparti.

Venstrefløjen engang fredens stærkeste stemme. Hvor blev den af?

Af Ali Hansen – den 10. november 2026

Det var her, man demonstrerede mod krig, protesterede mod stormagternes oprustning, krævede nedrustning og insisterede på, at diplomati skulle være et reelt alternativ til militær konfrontation.

Venstrefløjen udfordrede den herskende sikkerhedspolitiske tænkning og stillede spørgsmål ved forestillingen om, at militær oprustning og styrke i sig selv kunne skabe fred. Men hvor er denne tradition blevet af? Når man ser på Enhedslistens og SF's positioner i debatten om Ukraine, er det påfaldende, hvor meget den selvstændige fredspolitiske debat er trængt i baggrunden.

Støtten til Ukraine, våbenleverancerne og den militære oprustning fylder. Men hvor er de konkrete forslag til diplomatiske initiativer, fredsforhandlinger og en langsigtet europæisk freds- og sikkerhedsorden?

Når det bliver kontroversielt at tale om fred

Den seneste debat om forsvarsmediet OLFI og chefredaktør Peter Ernstved Rasmussen er et eksempel. I sin leder den 24. oktober rejste Rasmussen spørgsmålet, om Europa bør presse på for en forhandlet afslutning på krigen, også selv om Ukraine må acceptere en meget vanskelig fred.

Hans synspunkt blev mødt med voldsom kritik. Debatten udviklede sig til beskyldninger om, at man ved at argumentere for forhandlinger gik Putins ærinde. Man behøver ikke være enig med Rasmussen. Man kan mene, at hans vurdering er forkert, eller at hans forslag er urealistisk. Men det må være legitimt at diskutere, hvordan krigen kan afsluttes.

Men hvorfor skal det være så vanskeligt overhovedet at diskutere fred? Det er en farlig udvikling, hvis enhver, der rejser spørgsmålet om en forhandlet fred, risikerer at blive stemplet som Putin-sympatisør. Det er ikke en seriøs måde at føre demokratisk debat på. Og det burde især bekymre partier, der historisk har gjort retten til at udfordre den politiske konsensus til en del af deres identitet. At tale om fredsforhandlinger er ikke at gå Putins ærinde. Det er at insistere på, at diplomati også skal være en del af europæisk sikkerhedspolitik.

Finland og Norge: dialog er ikke kapitulation

Den 27. oktober tog Finlands præsident Alexander Stubb og Norges statsminister Jonas Gahr Støre direkte kontakt til Vladimir Putin. Formålet var at overbringe budskaber om kommende forhandlinger og bidrage til at få fredsprocessen videre.

At tale med Putin er ikke det samme som at støtte Putin. Stubb formulerede det meget præcist: En afslutning på krigen kræver direkte samtaler. Det er svært at se, hvorfor den grundlæggende tanke skulle være kontroversiel på den danske venstrefløj.

Thomas Højrup udfordrer hele oprustningstænkningen

En anden stemme, som burde interessere Enhedslisten og SF, er professor og dr.phil. Thomas Højrup. I sin bog *Det stærkeste forsvar: Europas chance* fremlægger han et grundlæggende alternativ til den traditionelle sikkerhedspolitiske tænkning.

Thomas Højrups væsentligste bidrag til debatten er, at han udfordrer selve præmissen for den europæiske sikkerhedspolitiske tænkning: at større militær kapacitet og mere offensiv af-

skrækkelse nødvendigvis er vejen til større sikkerhed.

Han rejser spørgsmålet, om Europa i stedet kan udvikle et forsvar, der først og fremmest er indrettet på at forhindre angreb frem for at kunne gennemføre dem. Man behøver ikke være enig i alle hans konklusioner for at se værdien af den diskussion. Tværtimod burde netop venstrefløjen være interesseret i at undersøge alternative forsvarsmodeller og deres muligheder for at mindske risikoen for krig.

EL og SF: en selvstændige fredspolitik?

Når selv Finland og Norge tør tale direkte med Putin, og når forsvarseksperter udfordrer den traditionelle oprustningstænkning, er det på tide at spørge, hvorfor den danske venstrefløj tilsyneladende har så svært ved at tale om fred i Ukraine. Enhedslisten bør ikke nøjes med at være partiet, der støtter Ukraine militært.

Det bør også være partiet, der tør formulere en selvstændig politisk vision for freden. For hvad er egentlig Enhedslistens politiske plan for at få krigen afsluttet? Hvilke diplomatiske initiativer vil partiet tage? Hvilken rolle skal FN spille? Hvilke sikkerhedsgarantier kan gøre en fred holdbar? Hvordan skal Europa forholde sig til Rusland efter krigens afslutning? Det er spørgsmål, man burde kunne få klare svar på.

SF har ligeledes bevæget sig ind i en sikkerhedspolitisk virkelighed, hvor støtte til Ukraine, styrkelse af NATO og europæisk oprustning fylder stadig mere. Partiet understreger ganske vist også betydningen af diplomati og internationale alliancer. I SF's landsmødeudspil fra 2026 fremhæves diplomati og opbygning af alliancer som mindst lige så vigtigt som oprustning. Det er positivt. SF bør forklare, hvordan partiet forestiller sig, at krigen kan afsluttes.

Hvis venstrefløjen opgiver sin kritiske sans over for oprustning, hvis den holder op med at stille spørgsmål ved militære løsninger, og hvis den ikke længere tør tale om kompromiser og diplomati, hvad er så tilbage af dens selvstændige fredspolitiske projekt? Der er brug for en ny og selvstændig fredspolitisk debat i Danmark.

Venstrefløjen skal tilbage til fredsbordet

OLFI har rejst spørgsmålet om en forhandlet fred. Finland og Norge har vist, at direkte dialog med Putin er mulig, samtidig med at støtten til Ukraine fastholdes. Thomas Højrup har fremlagt et alternativ til den traditionelle oprustningstænkning. Ingen af dem har nødvendigvis alle svarene. Men de rejser spørgsmål, som venstrefløjen burde være blandt de første til at tage alvorligt.

Enhedslisten og SF bør insistere på, at der skal være en politisk strategi for at afslutte krigen. Det kræver vilje til at diskutere forhandlinger, kompromiser, sikkerhedsgarantier, nedrustning og en ny europæisk sikkerhedsorden. En orden, der tager alle landes sikkerhedsinteresser alvorligt, også Ruslands.

Det er ikke naivt at tro på freden. Det er ikke at føre Putins politik at kræve diplomatiske løsninger. Den egentlige defaitisme består i at opgive håbet om en fredelig løsning og gøre oprustning til synonym for ansvarlighed. Hvis venstrefløjen ikke længere vil være den stærkeste stemme for fred, diplomati, nedrustning og en ny europæisk sikkerhedsorden, hvor alle landes sikkerhedsinteresser og bekymringer tages alvorligt – hvem skal så være det?

Venstrefløjen bør ikke kun have en holdning til krigen; men også have en vision for freden.

Dokumentation og faktagrundlag

Enhedslistens officielle Ukraine-politik: Partiets holdning til Ukraine og militær støtte. SF's landsmødeudspil 2026: SF's sikkerhedspolitiske udspil . Thomas Højrup: Det stærkeste forsvar – Europas chance. Finlands og Norges initiativ: Den officielle meddelelse om telefonsamtalen med Putin. OLFI: Vi er nødt til at kunne tale fordomsfrit om fred i Ukraine.

Når selv forsvarsfolk taler om fred – hvorfor gør Christiansborg så ikke?

Af Per Møller Jacobsen, den 28. oktober 2026

Krigen i Ukraine fortsætter, Europas regeringer skruer op for oprustningen, og befolkningerne mærker konsekvenserne af de politiske prioriteringer. Men hvor er planen for fred?

Den 24. oktober bragte forsvarsmediet OLFI en opsigtsvækkende leder skrevet af chefredaktør Peter Ernstved Rasmussen[3]. Hans budskab var, at Europa må ændre kurs i Ukrainekrigen og arbejde for en forhandlet fred, før konsekvenserne bliver endnu mere katastrofale. Det opsigtsvækkende er ikke, at nogen taler om fred. Det har vi og fredsbevægelsen gjort i årevis. Det opsigtsvækkende er, at budskabet nu kommer fra en markant stemme i det danske forsvars- og sikkerhedspolitiske miljø.

Ernstved Rasmussen er bestemt ingen antimilitarist. Tværtimod argumenterer han for massiv europæisk oprustning. Men han peger samtidig på noget, som Rødt Venstre længe har advaret om: Fortsættelsen af krigen risikerer at ødelægge Ukraine og bringe Europa tættere på en direkte militær konfrontation med Rusland. Og så peger han på noget andet, som fortjener langt større opmærksomhed: Europas befolkninger begynder at mærke konsekvenserne af politikernes prioriteringer.

Europas sociale krise og oprustningen hænger sammen

I Frankrig har hundredtusinder været på gaden i protest mod stigende leveomkostninger, ulighed og forringelser af uddannelsessystemet. Landets enorme statsgæld begrænser mulighederne for at imødekomme befolkningens krav. I Italien er utilfredsheden med lønninger, pensioner og levevilkår ligeledes tydelig. Og i flere europæiske lande står regeringerne over for et voksende pres for at prioritere almindelige menneskers økonomiske og sociale behov.

Samtidig har Europas politiske ledere forpligtet sig til historisk store militærudgifter. Man kan ikke se de to udviklinger uafhængigt af hinanden. Når regeringerne fortæller befolkningerne, at der ikke er råd til bedre velfærd, men samtidig finder milliarder til nye våbensystemer, er det ikke mærkeligt, at utilfredsheden vokser.

Højrefløjen står klar til at udnytte utilfredsheden

I flere europæiske lande forsøger nationalistiske og højreorienterede kræfter at omsætte den sociale utilfredshed til politisk opbakning. Når mennesker oplever, at deres levevilkår forringes, mens regeringerne prioriterer militærudgifter og udenrigspolitiske ambitioner, opstår der en mistillid, som højrefløjen kan udnytte. Det er en farlig udvikling.

For hvis den etablerede politiske midte fastholder en kurs, hvor oprustning fremstår som ufravigelig, mens sociale forbedringer altid skal afvente bedre tider, risikerer en vigtig del af den sociale protest at blive overladt til nationalistis-

[3] Peter Ernstved Rasmussen: *"Vi er nødt til at kunne tale fordomsfrit om fred i Ukraine",* OLFI den 24. oktober 2026. https://olfi.dk/2026/10/24/vi-er-noedt-til-at-kunne-tale-fordomsfrit-om-fred-i-ukraine/

ke kræfter. Her bliver flygtninge og indvandrere ofte udpeget som syndebukke for problemer, der også har dybe økonomiske og politiske årsager. I stedet for at rette opmærksomheden mod ulighed, nedskæringer og fordelingen af samfundets ressourcer bliver utilfredsheden vendt mod bestemte befolkningsgrupper. Det risikerer at splitte mennesker, som ellers har fælles interesser i bedre velfærd og større social tryghed.

Derfor hænger kampen mod oprustningen, kampen for social retfærdighed og kampen mod racisme sammen i Rødt Venstres politiske perspektiv. Det handler om at fastholde et socialt og demokratisk alternativ til nationalismen – et alternativ, der bygger på solidaritet frem for syndebukke.

Fred i Ukraine – men hvad med oprustningsspiralen?

Her opstår den grundlæggende forskel mellem Peter Ernstved Rasmussens analyse og Rødt Venstres politiske perspektiv. Ernstved Rasmussen argumenterer for en forhandlet fred i Ukraine, men ønsker samtidig, at Europa skal opruste yderligere for at kunne hævde sig militært i den internationale stormagtskonkurrence.

Rødt Venstre mener, at netop denne tankegang er en del af problemet. Hvis sikkerhed først og fremmest forstås som militær overlegenhed, vil enhver oprustning hos den ene part blive brugt som begrundelse for yderligere oprustning hos den anden. Resultatet risikerer at blive en ny permanent oprustningsspiral, hvor stadig større dele af samfundets ressourcer bindes til militæret. Det skaber ikke nødvendigvis mere sikkerhed. Det kan tværtimod øge spændingerne og gøre diplomatiske løsninger vanskeligere.

Vi billiger ikke Ruslands invasion af Ukraine. Det er dog velkendt, at Natos løbende udvidelse mod Ruslands grænser var en væsentlig faktor i de spændinger, der gik forud for den nuværende konflikt. Men det ændrer ikke ved, at en varig afslutning på krigen må findes gennem forhandlinger, og at Europas langsigtede sikkerhed også kræver diplomati, nedrustningsaftaler og politiske løsninger. En fred i Ukraine må ikke blot blive begyndelsen på et nyt europæisk våbenkapløb.

Hvor er Christiansborgs fredsstrategi?

Danmark har brugt enorme summer på militær støtte til Ukraine og har samtidig besluttet en historisk oprustning af det danske forsvar.

Men hvor er den tilsvarende politiske indsats for at skabe fred?

Hvilke konkrete diplomatiske initiativer arbejder den danske regering for? Hvordan forestiller man sig, at krigen skal afsluttes? Og hvordan vil man forhindre, at Europas voksende militærudgifter kommer til at ske på bekostning af fremtidens velfærd?

Det er spørgsmål, som ikke kan besvares med endnu en våbenpakke.

Det er heller ikke tilstrækkeligt at gentage, at Ukraine skal vinde, uden at forklare, hvad en sådan sejr konkret indebærer, og hvordan den skal opnås.

Når selv fremtrædende stemmer fra det forsvarspolitiske miljø begynder at efterlyse en anden kurs, burde det give anledning til eftertanke på Christiansborg.

Europa har brug for et andet sikkerhedspolitisk spor

Rødt Venstre har konsekvent argumenteret for våbenhvile, fredsforhandlinger og et opgør med den militarisering, som præger både dansk og europæisk politik.

Men fred handler ikke alene om at standse kampene i Ukraine. Det handler også om, hvilket Europa vi ønsker at skabe.

Et Europa, hvor stadig større forsvarsbudgetter bliver en permanent politisk nødvendighed,

mens befolkningerne må acceptere begrænsninger i velfærden?

Eller et Europa, hvor ressourcerne prioriteres til sundhed, uddannelse, klima, social tryghed og internationale aftaler, som kan mindske risikoen for nye krige?

Det er ikke kun et spørgsmål om udenrigspolitik. Det er et spørgsmål om samfundets frem-

.

tid. Europas befolkninger har brug for fred og social tryghed – ikke en endeløs oprustnings spiral.

Christiansborg skylder os et svar på, hvordan den nuværende kurs skal føre til nogen af delene.

Udtalelse af Socialistisk Ungdomsfront, Frie Grønne, Internationale Socialister, Kommunistisk Parti, Danmarks Kommunistiske parti og Rødt Venstre, den 20. 10. 2026:

VELFÆRD FREMFOR VÅBEN!

Den danske regering har besluttet, at vi skal bruge hele 5% af BNP svarende til over 155 milliarder kr. årligt på militæret ud fra 2025's BNP-tal. Det er mere end 19 gange, hvad det ville koste at gøre alt offentlig transport gratis.

Det er helt absurd mange penge. Og det afslører for alvor det ironiske i politikernes påstande om, at stigningen i pensionsalderen og nedskæringerne i den kommunale velfærd er nødvendigt, fordi vi ikke har penge nok. Når det gælder oprustning, kan de tydeligvis altid finde penge nok.

Nedskæringerne i vores velfærd har kæmpe konsekvenser for almindelige mennesker. Sundhedsvæsenet mangler pladser, den offentlige transport er skåret kraftigt ned udenfor København, og socialt udsatte kan ikke få den hjælp, de har brug for.

I stedet for at sende penge til den trængende velfærd, sender politikerne dem til de krigsforbryderiske våbenfirmaer, der sørger for oprustningens våben. Det er de samme krigsforbryderiske våbenfirmaer, der også forsyner Israel med de våben, de bruger til at begå folkemord på palæstinensiske børn.

De siger, at de vil sikre fred ved at afskrække fjenden. Men at give penge til de våbenfirmaer, der aktivt lobbyer for mere krig i verden, giver ikke fred. Det øger krigstruslen, ikke kun mod Danmark, men i hele verden. Politikerne vil altså hellere give penge til krigsforbryderiske våbenmilliardærer med blod på hænderne, end at bruge pengene på almindelige menneskers velfærd.

Cirka 1,6 millioner på gaden mod Macron

Af Per møller Jacobsen, den 6. november 2026

Frankrig er ramt af en omfattende bølge af strejker og demonstrationer. Torsdag den 5. november gik hundredtusinder af arbejdere, studerende, gymnasieelever og pensionister på gaden i protest mod regeringens økonomiske politik. Ifølge fagbevægelsen deltog næsten 1,6 millioner mennesker. Bevægelsen samler fagforeninger, ungdommen og den socialistiske venstrefløj i en fælles kamp for løn, velfærd og en anden fremtid.

"*Macron, t'es foutu, le peuple est dans la rue!*" ("Macron, du er færdig, folket er på gaden!") Det velkendte franske protestslagord passer på den situation, præsident Emmanuel Macron og hans regering står i.

Torsdag den 5. november var der planlagt mere end 250 demonstrationer og protestsamlinger over hele Frankrig. Ifølge den store faglige hovedorganisation CGT (Confédération générale du travail) deltog 1.573.000 mennesker i 207 byer. I Paris anslår CGT, at 350.000 demonstrerede, i Marseille 150.000, Bordeaux 120.000, Lille 100.000, Toulouse 80.000 og Lyon 55.000. Også i mindre byer fyldte demonstranterne gaderne.

Det er ikke blot endnu en demonstrationsdag. Det er udtryk for en voksende social bevægelse, som udfordrer regeringens økonomiske prioriteringer.

Arbejderne bruger deres stærkeste våben

Demonstrationerne var den ottende større landsdækkende mobilisering siden den 29. september. Men det mest bemærkelsesværdige er ikke alene antallet af mennesker i gaderne. Det er strejkerne.

Ifølge CGT nedlagde hver tredje jernbanearbejder arbejdet. Organisationen registrerede mere end 2.000 arbejdsnedlæggelser inden for blandt andet metalindustrien, fødevareindustrien, byggeriet, transportsektoren, kemisk industri og servicesektoren. Også offentligt ansatte deltog i stort antal.

CGT er en af Frankrigs største og mest kamporienterede faglige hovedorganisationer med historiske forbindelser til den kommunistiske arbejderbevægelse.

Sammen med blandt andre CFDT (Confédération française démocratique du travail), der traditionelt er mere forhandlingsorienteret, FO (Force ouvrière) og FSU (Fédération syndicale unitaire), som især står stærkt blandt undervisere og offentligt ansatte, har CGT været en central kraft i mobiliseringen. Fagbevægelsens krav handler om højere lønninger og pensioner, bedre arbejdsforhold, stærkere social beskyttelse og flere ressourcer til de offentlige tjenester.

CGT kræver blandt andet en forhøjelse af mindstelønnen på 10 procent. Det er krav, som også handler om, hvem der skal betale prisen for samfundets økonomiske prioriteringer. Når lønmodtagere organiserer sig og nedlægger arbejdet, viser de, at deres styrke ikke alene ligger i stemmesedlen, men også i den afgørende rolle, deres arbejde spiller for hele samfundet.

Ungdommen nægter at betale regningen

Et andet bemærkelsesværdigt træk ved protesterne er ungdommens deltagelse. Gymnasieelever og studerende har gennem efteråret organiseret blokader, demonstrationer og protester mod forringede uddannelsesvilkår og usikre

fremtidsudsigter. Den 5. november sluttede ungdommens mobilisering sig til fagbevægelsens landsdækkende aktionsdag.

Ifølge lærerorganisationen SNES-FSU, der er tilknyttet FSU, var omkring tusind gymnasier berørt af blokader, delvise blokader eller administrative lukninger. Myndighedernes opgørelser var væsentligt lavere, blandt andet fordi opgørelsesmetoderne var forskellige. Men det centrale er forbindelsen mellem ungdommens og arbejdernes krav.

For hvad nytter det at uddanne sig, hvis fremtiden byder på usikre ansættelser, lave lønninger og et velfærdssamfund under pres? De unge kæmper ikke alene for deres egne uddannelsesvilkår. De er en del af en bredere social protest mod et samfund, hvor almindelige menneskers behov alt for ofte må vige for økonomiske og politiske prioriteringer, de ikke selv har haft indflydelse på.

En venstrefløj med rødder i klassekampen

Frankrig har en stærk tradition for socialistisk og revolutionær organisering. La France insoumise (LFI), den radikale venstrefløjsbevægelse omkring Jean-Luc Mélenchon, opfordrede direkte til deltagelse i strejkerne og demonstrationerne den 5. november.

LFI arbejder for omfattende social omfordeling, styrkelse af den offentlige sektor og et opgør med den neoliberale økonomiske politik. Bevægelsen understregede før demonstrationsdagen, at dens folkevalgte og aktivister ville deltage i mobiliseringerne over hele landet.

I dette politiske miljø findes også Parti ouvrier indépendant (POI), Det Uafhængige Arbejderparti, som har rødder i den trotskistiske arbejderbevægelse. POI er en del af LFI's politiske samarbejde, men fastholder sin egen organisation og revolutionære socialistiske tradition. Partiet har blandt andet parlamentsmedlemmet Jérôme Legavre, der er valgt under LFI's banner.

POI udgiver ugeavisen *Informations ouvrières*, grundlagt i 1958 af Pierre Lambert, en central skikkelse i den franske trotskistiske bevægelse. Partiets historiske rødder går tilbage til den strømning, som forbindes med Fjerde Internationale, grundlagt i 1938 af Lev Trotskij og hans tilhængere som et revolutionært alternativ til både socialdemokratiet og stalinismen.

Den internationale trotskistiske bevægelse er siden blevet opdelt i flere forskellige organisationer og traditioner. POI og *Informations ouvrières* har til huse på 87, rue du Faubourg-Saint-Denis i Paris, et historisk samlingssted for denne del af den franske arbejderbevægelse.

Men protesterne er langt bredere end de enkelte socialistiske partier. Deres styrke ligger netop i, at mennesker med forskellige politiske opfattelser samles om konkrete sociale krav.

Uroligheder må ikke overskygge protesterne

Som ved tidligere franske demonstrationer har der også denne gang været rapporter om sammenstød med politiet, brande og ødelæggelser. Men det er afgørende at skelne mellem den brede organiserede protestbevægelse og de grupper, der søger direkte konfrontationer.

Selv det franske indenrigsministerium fastslår i sin officielle opgørelse fra den 6. november, at de fleste demonstrationsoptog var anmeldt og organiseret af fagbevægelsen, og at de generelt forløb ordentligt. Myndighederne beskriver samtidig særskilte grupper af radikale militante, som flere steder forsøgte at fremkalde sammenstød eller trænge ind i områder, hvor demonstrationer var forbudt.

I Lyon oplyser præfekturet, at flere hundrede personer organiseret som en såkaldt *black bloc* sluttede sig til demonstrationens forreste del og gentagne gange forhindrede det faglige optog i at fortsætte. Black bloc betegner en demonstrations- og aktionsform, hvor deltagere typisk er sortklædte og maskerer sig. Det er ikke en bestemt organisation, og betegnelsen fortæller ik-

ke i sig selv, hvem deltagerne er, eller hvilken politisk tilknytning de har.

Det er derfor heller ikke dokumenteret, at alle personer involveret i urolighederne var udefrakommende. Samtidig har CGT kritiseret politiets fremfærd. Organisationen beretter blandt andet om fagligt aktive fra CGT og FSU, der blev såret under politiaktioner i Toulouse. Regeringen havde mobiliseret omkring 70.000 politifolk og gendarmer til demonstrationsdagen. Urolighederne skal undersøges og beskrives. Men de bør ikke få lov til at definere en bevægelse, hvor hundredtusinder af mennesker demonstrerer for sociale forbedringer.

Frankrig viser, at modstand kan organiseres

Den franske regering har nu annonceret en social konference den 9. november, hvor fagbevægelsen og arbejdsgiverne skal diskutere blandt andet lønninger og købekraft. Det er endnu uvist, om forhandlingerne fører til konkrete resultater. CGT har imidlertid allerede gjort det klart, at kampen fortsætter, indtil regeringen og arbejdsgiverne imødekommer kravene.

Frankrigs historie viser, at sociale fremskridt ikke nødvendigvis kommer som gaver fra regeringerne. Fra generalstrejken i maj 1968 til de senere årtiers protester mod pensionsforringelser har franske arbejdere og unge igen og igen vist, at kollektiv handling kan sætte den politiske dagsorden. Der er også noget at lære i Danmark. Her har unge netop demonstreret mod SU-besparelser, mens regeringen prioriterer omfattende militær oprustning. Også her diskuteres lønninger, velfærd og fordelingen af samfundets ressourcer.

De franske demonstrationer viser, hvad der kan ske, når fagbevægelsen, ungdommen og den politiske venstrefløj mødes i fælles handling. Ikke fordi alle er enige om alt. Men fordi de har fælles interesser og konkrete krav.

Det er måske den vigtigste lære fra Frankrig: Utilfredshed bliver først til en samfundsforandrende kraft, når mennesker organiserer sig og handler sammen.

Og de franske demonstranter har ikke tænkt sig at gå hjem.

Kilder og dokumentation

1. Demonstrationernes størrelse og strejkerne

CGT – Næsten 1,6 millioner i strejke og demonstration, 5. november 2026. Den vigtigste primærkilde til deltagertal, antal demonstrationer, strejker, faglige krav og CGT's reaktion på politiets indgreb. CGT

Det franske indenrigsministerium – Officiel opgørelse, 6. november 2026. Myndighedernes alternative deltagertal og beskrivelse af demonstrationernes forløb, uroligheder, anholdelser og politiets indsats. Ministère de l'Intérieur

Politique Matin – Samlet reportage om demonstrationsdagen, 6. november 2026. Supplerende journalistisk gennemgang af lokale deltageropgørelser, strejker, gymnasieblokader og regeringens annoncerede forhandlinger. PolitiqueMatin

2. Venstrefløjens deltagelse og politiske baggrund

La France insoumise – Alle i strejke den 5. november, 4. november 2026. Særlig værdifuld, fordi LFI her selv opfordrer til mobilisering og meddeler, at bevægelsens folkevalgte deltager. La France insoumise

Parti ouvrier indépendant – Officiel hjemmeside. Beskriver POI's politiske udgangspunkt, tilknytningen til LFI, parlamentsmedlemmet Jérôme Legavre og ugeavisen Informations ouvrières. partiouvrierindependant-poi.fr

Informations ouvrières – Arbejderbevægelsens ugeavis. Her findes artikler om mobiliseringerne, blandt andet 5 novembre : la grève se prépare og Préparer le 5 novembre, préparer la grève. Journal Hebdomadaire du POI

POI – Adresse og kontaktoplysninger. Bekræfter adressen 87, rue du Faubourg-Saint-Denis i Paris. Parti Ouvrier Indépendant (POI)

3. Uroligheder, politiets indsats og retten til at demonstrere

Præfekturet i Rhône – Demonstrationen i Lyon, 5. november 2026. En særlig vigtig kilde til artiklens skelnen mellem det faglige demonstrationsoptog og black bloc-grupperne. Præfekturet oplyser udtrykkeligt, at grupperne forhindrede det faglige optog i at bevæge sig fremad. Det er dog myndighedernes fremstilling, ikke en uafhængig undersøgelse. rhone.gouv.fr

Præfekturet i Rhône – Forbudszoner og sikkerhedsforanstaltninger, 5. november 2026. Dokumenterer forbud mod demonstrationer i dele af Lyon, ruteændringer, kontrolforanstaltninger og anvendelse af specialenheder. rhone.gouv.fr

CGT – Kritik af politiets indgreb i Toulouse, 5. november 2026. Fagbevægelsens egen beretning om sårede fagligt aktive og kritik af myndighedernes begrænsninger af demonstrationsretten. CGT

4. Supplerende socialistiske perspektiver

Initiative Communiste – Generalstrejke og fortsat mobilisering, 6. november 2026. Reportage fra et kommunistisk perspektiv, herunder deltagelse fra PRCF (Pôle de renaissance communiste en France). Avisens angivelse af to millioner deltagere bør ikke bruges som et verificeret samlet tal. INITIATIVE COMMUNISTE

Initiative Communiste – Slagord og mobilisering, 30. oktober 2026. Relevant til forståelsen af protestbevægelsens politiske parole og ønsket om en generalstrejke.

Opbakningen til Mélenchon vokser – franske kommunister og grønne søger sammen

Af Per Møller Jacobsen, den 6. november 2026

Den franske venstrefløj er i bevægelse. Stadig flere kommunister, grønne og andre socialistiske kræfter søger sammen omkring Jean-Luc Mélenchon og La France insoumise (LFI) frem mod præsidentvalget i 2027. En ny politisk samling er ved at tage form, og håbet er, at den kan blive stærk nok til at bringe den radikale venstrefløj i anden valgrunde.

Torsdag den 5. november kom endnu et markant tegn på den voksende opbakning til Jean-Luc Mélenchon. Ni af de 17 medlemmer af parlamentsgruppen Gauche démocrate et républicaine (GDR), der samler kommunistiske og oversøiske parlamentsmedlemmer, erklærede deres støtte til Mélenchons kandidatur ved præsidentvalget i 2027.

Blandt underskriverne er fire af gruppens otte kommunistiske medlemmer og gruppeformanden Stéphane Peu. Det er et opsigtsvækkende skridt, fordi det franske kommunistparti, Parti communiste français (PCF), allerede har udpeget sin egen kandidat, partiets leder Fabien Roussel. Stéphane Peu betegner ligefrem sin beslutning som en samvittighedshandling og en form for civil ulydighed.

Kommunisterne understreger samtidig, at de ikke forlader deres politiske overbevisning eller har planer om at melde sig ind i LFI.

1.500 kommunister havde allerede valgt side

Beslutningen kommer efter, at netværket Alternative communiste den 14. oktober offent-

liggjorde en erklæring fra omkring 1.500 kommunister, der støtter Mélenchon. Initiativet blev præsenteret af Patrice Leclerc, kommunistisk borgmester i Gennevilliers, sammen med LFI's koordinator Manuel Bompard. Alternative communiste samler kommunister både inden for og uden for PCF. Netværket mener, at det er nødvendigt at samle den radikale venstrefløj allerede i første valgrunde, hvis det yderste højre skal forhindres i at overtage præsidentposten.

For disse kommunister handler støtten ikke om at opgive kommunismen, men om at skabe de bedst mulige betingelser for at gennemføre en politik, der bryder med neoliberalismen.

Mélenchon: Vi står igen skulder ved skulder

Jean-Luc Mélenchon har taget varmt imod kommunisternes beslutning. På det sociale medie X udtrykte han sin glæde over igen at stå skulder ved skulder med den kommunistiske gruppe i kampen for at bringe venstrefløjen videre til anden valgrunde og gennemføre et program, der bryder med Macrons politik.

Det er en vigtig politisk markering. LFI ønsker ikke alene at samle individuelle vælgere, men også forskellige socialistiske og kommunistiske traditioner omkring et fælles politisk projekt.

Også grønne og andre venstrefløjskræfter søger samarbejde

Bevægelsen rækker ud over kommunisterne. *Générations*, et venstreorienteret parti grundlagt af den tidligere socialistiske præsidentkandidat Benoît Hamon, besluttede i september at indlede forhandlinger med LFI om et muligt samarbejde.

Også blandt de franske grønne, Les Écologistes, er der kræfter, som ønsker et tættere samarbejde med Mélenchon. Det gælder blandt andet strømningen omkring Sandrine Rousseau, der argumenterer for en alliance med LFI.

De grønne er dog fortsat splittede, og deres medlemmer skal efter planen tage stilling til partiets kurs i december. Det er derfor endnu ikke en samlet alliance mellem alle organisationerne. Men udviklingen peger på, at flere dele af venstrefløjen søger mod en fælles politisk strategi.

Kommunistpartiets ledelse holder fast

PCF's leder Fabien Roussel fastholder imidlertid sit eget præsidentkandidatur. Ved præsidentvalget i 2022 fik Roussel 2,28 procent af stemmerne, mens Mélenchon opnåede 21,95 procent og kun var omkring 1,2 procentpoint fra at nå anden valgrunde.

Kritikerne mener, at en selvstændig kommunistisk kandidat risikerer at splitte stemmerne og dermed svække muligheden for, at den radikale venstrefløj kan udfordre det yderste højre.

Omvendt har Roussel opbakning fra sit eget partis medlemmer. Ved en intern afstemning i september støttede 72 procent hans kandidatur.

Splittelsen er derfor reel, og den handler ikke kun om personer, men også om forskellige strategier for den franske venstrefløjs fremtid.

Kan en ny folkelig samling ændre Frankrig?

Med sit politiske program *L'Avenir en commun* (Den fælles fremtid) peger *La France insoumise* på en anden vej: Højere lønninger, stærkere offentlige tjenester, social retfærdighed og en mere demokratisk fordeling af samfundets rigdomme.

Mélenchon vil samtidig gøre op med Den Femte Republik og skabe en ny, mere demokratisk Sjette Republik, hvor befolkningen får større indflydelse på samfundets udvikling.

Den voksende tilslutning fra kommunister, socialister og grønne giver håb om, at en bred og slagkraftig venstrefløj kan vokse frem. En venstrefløj, der ikke blot vil forhindre det yderste højre i at vinde, men som tør kæmpe for grundlæggende samfundsforandringer.

Det er netop det opløftende ved udviklingen i Frankrig: Forskellige politiske traditioner begynder at finde sammen om det, der forener dem, frem for det, der skiller dem.

Hvis denne bevægelse fortsætter med at vokse, kan præsidentvalget i 2027 blive mere end et opgør med Macrons politiske arv. Det kan blive begyndelsen på et nyt kapitel for den franske venstrefløj – med Mélenchon i anden valgrunde og et reelt håb om en sejr for social retfærdighed, solidaritet og demokrati.

Kilder

1. LCP – La Chaîne parlementaire, 5. november 2026. *Présidentielle: la moitié des députés communistes choisit Jean-Luc Mélenchon plutôt que Fabien Roussel.* Fransk parlamentarisk nyhedsmedie. Dokumenterer de ni parlamentsmedlemmers beslutning, herunder støtten fra Stéphane Peu og Elsa Faucillon. https://lcp.fr/actualites/presidentielle-la-moitie-des-deputes-communistes-choisit-jean-luc-melenchon-plutot-que

2. AFP via Boursorama, 5. november 2026 *La majorité du groupe communiste à l'Assemblée soutiendra Mélenchon à la présidentielle.* Uddybende reportage med udtalelser fra kommunisterne, Mélenchons reaktion og oplysninger om den parlamentariske valgstrategi. https://www.boursorama.com/actualite-economique/actualites-amp/la-majorite-du-groupe-communiste-a-l-assemblee-soutiendra-melenchon-a-la-presidentielle-2b822708c3b58d784d746de66cf44c17

3. Politis, 15. oktober 2026 *Après la victoire de Glucksmann, les ralliements à Mélenchon se multiplient.* Grundig gennemgang af de 1.500 kommunisters støtte, Génération.s' forhandlinger med LFI og uenighederne blandt de grønne og socialisterne. https://www.politis.fr/articles/2026/10/politique-gauche-apres-la-victoire-de-glucksmann-les-ralliements-a-melenchon-se-multiplient

4. Le Parisien, 14. oktober 2026 *Une première vague de communistes franciliens lâche Fabien Roussel pour Jean-Luc Mélenchon.* Reportage fra præsentationen af Alternative communistes støtteerklæring med Patrice Leclerc og Manuel Bompard. https://www.leparisien.fr/hauts-de-seine-92/une-premiere-vague-de-communistes-franciliens-lache-fabien-roussel-pour-jean-luc-melenchon-en-vue-de-la-presidentielle-14-10-2026-Z4PHJV4PZNFVHPY4P7G3HS452I.php

5. Le Monde Moderne, 5. november 2026 *Mélenchon plutôt que Roussel : la fronde des députés communistes révèle les fractures du PCF.* Analyse af splittelsen i kommunistpartiet og den væsentlige forskel mellem den kommunistiske parlamentsgruppe og selve PCF. https://www.lemondemoderne.media/melenchon-plutot-que-roussel-la-fronde-des-deputes-communistes-revele

6. La France insoumise – officielt politisk program *L'Avenir en commun.* https://lafranceinsoumise.fr

Tyskland: "Vi vil ikke producere død" – modstanden mod oprustning vokser på arbejdspladserne

Af Per Møller Jacobsen

VW-arbejdere siger nej til våbenproduktion. Havnearbejdere forbereder en international aktionsdag mod krig og militarisering. Og i oktober mødes fagligt aktive fra en række tyske arbejdspladser i Kassel. Noget bevæger sig i dele af den europæiske fagbevægelse.

Fra antikrigskonferencen i London til arbejdspladserne

Da Rødt Venstre i juni deltog i International Conference Against War i London, var noget af det mest interessante fagbevægelsens markante tilstedeværelse. Fagforeninger som britiske UNISON og RMT, franske CGT og Force Ouvrière og italienske CGIL var repræsenteret. En af de markante faglige stemmer var **Ulrike Eifler fra IG Metall Würzburg**. Hun udfordrede forestillingen om, at oprustning skal være svaret på industriens problemer og sikre fremtidens arbejdspladser.

Hendes pointe gik videre: Militariseringen stopper ikke ved våbenfabrikkernes porte. Den trænger ind på arbejdspladserne, i havnene, på hospitalerne og i uddannelsessystemet. Derfor kan modstanden også organiseres dér. På konferencen fremhævede hun blandt andet italienske og græske havnearbejdere, der havde nægtet at håndtere våbenlaster.

Det var ikke bare ord. London-konferencens fælleserklæring opfordrede direkte til **international koordinering sammen med fagbevægelsen** og annoncerede en kommende international aktionsdag blandt havnearbejdere. Nu begynder flere af disse tanker at få konkret form.

VW-arbejdere: "Vi vil ikke producere døden"

En gruppe arbejdere på Volkswagen har udsendt et bemærkelsesværdigt opråb: *"Wir wollen bei VW nicht den Tod produzieren" – "Vi vil ikke producere døden hos VW."* Opråbet er underskrevet af VW-arbejdere fra blandt andet Kassel, Wolfsburg og Braunschweig samt en ansat ved Gläserne Manufaktur i Sachsen. De reagerer på diskussionen om at anvende kapacitet i den tyske bilindustri til militær produktion. Men deres opråb rejser samtidig et større spørgsmål:

Hvem bestemmer egentlig, hvad der skal produceres på vores arbejdspladser?

VW-arbejderne henviser til §2 i IG Metalls vedtægter og målsætningen om samfundsmæssiggørelse. De forbinder dermed spørgsmålet om våbenproduktion med arbejdernes indflydelse på, **hvad der produceres og under hvilke betingelser**.

Det er en diskussion, vi hilser velkommen i Rødt Venstre.

Fra protest til modstand – fagligt møde i Kassel

Den **16.–17. oktober 2026** samles fagligt aktive og antimilitaristiske initiativer i Kassel til konferencen **"Vom Protest zum Widerstand" – "Fra protest til modstand"**. Blandt de annoncerede deltagere er aktive fra **VW, Ford i Köln, Mercedes i Bremen og SNOP Automotive**, sammen med IPPNW og en række andre faglige og antimilitaristiske initiativer.

Det centrale spørgsmål er, hvad der faktisk foregår ude på arbejdspladserne: Hvor opstår modstanden mod våbenproduktion og militarisering? Hvilke erfaringer findes allerede? Og hvordan kan enkelte lokale kampe forbindes, så der opstår varige netværk og fælles handlekraft?

Det er vigtigt at understrege, at konferencen **ikke er arrangeret af IG Metall som organisation**. Men den er endnu et eksempel på, at spørgsmålet om krig, oprustning og faglig modstand diskuteres blandt organiserede arbejdere.

Det ses også andre steder. I juli samlede en konference arrangeret af **IG Metall Würzburg og Rosa-Luxemburg-Stiftung omkring 250 fagligt aktive, tillidsfolk, forskere og repræsentanter for sociale bevægelser** til diskussion om oprustning, militarisering og fagbevægelsens rolle. Ulrike Eifler var blandt arrangørerne.

Havnearbejderne går fra ord til handling

Samtidig nærmer den aktionsdag sig, som blev varslet på konferencen i London. Dengang var datoen endnu ikke fastsat. Nu er den: **30. oktober 2026**.

Havnearbejderforbund fra Frankrig, Grækenland, Baskerlandet, Tyrkiet, Marokko og Italien, som tilsammen repræsenterer arbejdere i mere end 40 europæiske og mediterrane havne, står bag en international aktionsdag under parolen: **"Ports for Peace – Jobs with Dignity."**

Blandt kravene er, at havnene ikke skal anvendes til transport af våben, ammunition, militært materiel eller tropper bestemt for krigszoner. Samtidig kædes modstanden mod krig sammen med klassiske faglige krav om løn, sikre arbejdspladser, arbejdstid, pension og modstand mod forringelser af arbejdsforholdene.

Også her mødes sporene fra London og Kassel. På konferencen i Kassel etableres der nemlig direkte forbindelse til **European Dockworkers' Council i Vigo i Spanien**, hvor havnearbejderne forbereder aktionsdagen den 30. oktober.

Når fredskampen bliver en faglig kamp

For Rødt Venstre er denne udvikling vigtig. Modstanden mod oprustning får en anden kraft, når den ikke alene findes ved demonstrationer og fredskonferencer, men også bliver diskuteret og organiseret **på arbejdspladserne og i fagbevægelsen**. Det var netop en af de væsentlige erfaringer, vi beskrev efter **Rødt Venstres deltagelse i antikrigskonferencen i London**: kampen mod krig og oprustning hænger sammen med kampen for sociale og faglige rettigheder.

London-erklæringen afviste forestillingen om, at militærudgifter vil genoplive industrien og økonomien, og satte i stedet investeringer i sundhed, uddannelse, transport, boliger samt ordentlige løn- og arbejdsforhold over for oprustningen.

Nu ser vi forskellige konkrete udtryk for den tanke: **VW-arbejdere, der siger nej til at producere våben. Havnearbejdere, der ikke vil transportere dem. Og fagligt aktive, der forsøger at skabe internationale forbindelser mellem disse kampe.** Det hilser vi i Rødt Venstre velkommen. For når oprustningen trænger ind på arbejdspladserne, må diskussionen om modstanden også gøre det.

Links og yderligere læsning

VW-arbejdernes opråb – "Wir wollen bei VW nicht den Tod produzieren"
LabourNet Germany gengiver det oprindelige opråb og baggrunden for initiativet.
https://www.labournet.de/wp-content/uploads/2025/03/vw-ruestung-tod.pdf

Rødt Venstre i London: Fred er ikke en drøm – det er et krav
Vores egen reportage fra International Conference Against War, London 19.–20. juni 2026.
https://rodtvenstre.dk/2026/06/25/roedt-venstre-i-london-fred-er-ikke-en-droem-det-er-et-krav/

IG Metall Würzburg: Wo Frieden zur Gewerkschaftsfrage wird
IG Metall Würzburg om den fjerde fagforeningskonference for fred og Ulrike Eiflers rolle.
https://wuerzburg.igmetall.de/wo-frieden-zur-gewerkschaftsfrage-wird-die-vierte-gewerkschaftskonferenz-fuer-den-frieden-in-wuerzburg/

Interview med Ulrike Eifler: "Den Frieden gewinnen, nicht den Krieg"
Sozialistische Zeitung interviewer Eifler om oprustning, krig og fagbevægelsens rolle.
https://www.sozonline.de/2026/08/den-frieden-gewinnen-nicht-den-krieg/

International havnearbejderaktion mod krig og militarisering – 30. oktober 2026
WFTU's beskrivelse af aktionsdagen, de deltagende fagforbund og kravene under parolen "Ports for Peace – Jobs with Dignity".
https://www.wftucentral.org/international-day-of-action-of-dockworkers-and-port-workers-against-war-and-militarization-30-october-2026/

Tidligere chef for den tyske hær, general Harald Kujat, afslører løgne om Ukrainekrigen

Af ***Glenn Diesen. Oprindeligt udgivet på Steigan.no . Gengivet under CC BY-SA .***

Harald Kujat, en pensioneret tysk firestjernet general, tidligere generalinspektør for Bundeswehr og tidligere formand for NATO's militærkomité, mener, at krigen i Ukraine er blevet forlænget af en række falske vestlige fortællinger: at Ruslands invasion var uprovokeret, at Moskva ville erobre hele Ukraine, at Ukraine kunne vinde militært, at Rusland var uvillig til at forhandle, og at fortsat vestlig militærhjælp i sidste ende ville ændre magtbalancen. Ifølge Kujat har disse antagelser stået i vejen for diplomatiske løsninger, bidraget til Ukraines ødelæggelse og bragt Europa faretruende tæt på en direkte konfrontation med Rusland. Artiklen gengiver de argumenter, han fremførte i en podcast sidste år.

Sammenbruddet i forholdet mellem NATO og Rusland

Forholdet mellem NATO og Rusland forbedredes i første omgang betydeligt efter Den Kolde Krig. Moskva søgte et tættere samarbejde, og ordninger som NATO-Rusland Grundakten[4] og NATO-Rusland-rådet[5] lagde grundlaget for regelmæssig politisk og militær dialog.

To udviklinger skadede fundamentalt forholdet. I 2002 trak USA sig ud af ABM-traktaten[6], som begrænsede missilforsvaret og underminerede en betydelig del af den strategiske nukleare stabilitet. Rusland opfattede beslutningen som et amerikansk forsøg på at opnå strategisk overlegenhed.

Det andet vendepunkt kom på NATO-topmødet i Bukarest i 2008, da Washington pressede på for at få Ukraine og Georgien til at blive medlemmer.

Ruslands primære strategiske mål har konsekvent været at undgå militær konfrontation med USA og NATO. Moskva ønskede derfor en sikkerhedsordning, der kunne forhindre konflikter langs landets grænser i at eskalere til direkte konfrontation. NATO's udvidelse centrerede i stigende grad dette problem med Ukraine.

Fortællingen om en uprovokeret krig

Påstanden om, at Ruslands invasion i februar 2022 var uprovokeret, ignorerer de foregående otte år. Afsættelsen af Ukraines demokratisk valgte præsident Viktor Janukovitj i 2014 blev efterfulgt af borgerkrig i det østlige Ukraine og alvorlige restriktioner på den russisktalende befolknings borgerrettigheder.

Minsk II-aftalen fra 2015 skulle løse konflikten ved at give Donbass en særlig forfatningsmæssig status, der beskyttede det russiske sprog og kultur i Ukraine. Ukraine implementerede al-

[4] NATO-Rusland Grundakten er en samarbejdsaftale fra 1997 mellem NATO og Rusland. Aftalen forpligter bl.a. til at opbygge "en varig fred på det euroatlantiske område". I dag gælder aftalen teknisk set, men er ophørt med at fungere. AI.

[5] NATO-Rusland Rådet blev oprettet 2002 mellem NATO og Rusland som et forum for "konsultation, samarbejde og dialog". AI.

[6] ABM-traktaten blev indgået mellem USA og USSR i 1972 med det formål at begrænse udviklingen af systemer til nedskydning af strategiske ballistiske missiler. Ensidigt opsagt af USA i 2002.

drig disse forfatningsmæssige bestemmelser. I stedet blev landets væbnede styrker moderniseret, udvidet og opgraderet med vestlig bistand.

Senere udtalelser fra Angela Merkel og François Hollande antydede, at Minsk-processen havde tjent til at købe tid til ukrainsk genoprustning snarere end at løse konflikten. Dette var et klart bedrag.

I december 2021 foreslog Rusland sikkerhedsaftaler med USA og NATO. Forsøgene mislykkedes, og situationen udviklede sig til krig.

Fortællingen om at Rusland ville erobre Ukraine

En anden central misforståelse er, at Rusland indledte en total krig for at besætte hele den ukrainske stat. Omkring 170.000 russiske soldater gik ind i Ukraine og stod over for en hær på mere end 400.000 soldater, der havde modtaget omfattende vestlig træning og udstyr. Den russiske styrke var ikke stor nok til at erobre og besætte hele landet.

Det oprindelige mål var sandsynligvis at vælte den ukrainske regering og indsætte et prorussisk lederskab, muligvis under Viktor Medvedchuk. Da dette mislykkedes, ændrede Ruslands mål sig. Moskva begyndte at kræve kontrol over Donetsk, Luhansk, Zaporizjzja og Kherson inden for deres tidligere administrative grænser, sammen med en bredere sikkerhedsordning, der sikrede, at Ukraine ikke blev en opsamlingsplads for NATO's militærstyrker.

Hvordan Vesten undergravede fredsforhandlingerne i Istanbul

Forhandlingerne i Istanbul i foråret 2022 gav en stor mulighed for at afslutte krigen. Den 15. april havde parterne i det væsentlige forhandlet en aftale om ukrainsk neutralitet og internationale sikkerhedsgarantier. Det var endnu ikke afklaret, hvordan garantierne skulle fungere, samt hvor store og udstyrede de ukrainske væbnede styrker kunne være. Disse uenigheder skulle løses direkte mellem præsidenterne Putin og Zelenskyj.

Aftalen blev torpederet af vestlig indblanding. Boris Johnsons besøg i Kiev den 9. april var særligt betydningsfuldt: Den britiske premierminister udtrykte, at Ukraine burde fortsætte kampen i stedet for at indgå en aftale. Det strategiske mål blev senere formuleret af den amerikanske forsvarsminister: Rusland burde svækkes politisk, økonomisk og militært.

Ukraine blev dermed slagmarken i en stedfortræderkrig mellem USA og Rusland, hvor europæiske regeringer i stigende grad overtog ansvaret i takt med at Washingtons holdning ændrede sig.

Løftet om ukrainsk militær sejr

Vestlige regeringer hævdede gentagne gange, at Ukraine kunne besejre Rusland og generobre Krim og territorierne i det østlige Ukraine. Dette var en strategisk illusion fra starten. Højtstående militære embedsmænd anerkendte dens begrænsninger. Den amerikanske general Mark Milley sagde, at Ukraine havde opnået, hvad det realistisk kunne opnå militært, og at det burde forhandle. Ukraines øverstkommanderende Valery Zalushny pegede også på et enormt behov for udstyr, som vestlige lande ikke var i stand til at imødekomme.

Alligevel blev hvert nyt våbensystem præsenteret som en potentiel "game changer". Den politiske formel om, at Ukraine ikke må tabe, og Rusland ikke må vinde, erstattede militærstrategi med ønsketænkning.

Konsekvenserne var katastrofale. Muligheder for at stoppe drabene og ødelæggelserne blev gentagne gange forspildt, herunder kinesiske og brasilianske fredsinitiativer og forslag fra tyske politikere og sikkerhedseksperter. Den ungarske premierminister Viktor Orbán blev stærkt kritiseret for at forsøge diplomati. Europæiske regeringer gjorde dog ingen seriøse uafhængige forsøg på at forhandle en løsning.

Påstanden om at Rusland nægter at forhandle

Ruslands forhandlingsvillighed er også blevet misrepræsenteret. Under Istanbul-forhandlingerne i juni 2025 fremlagde Moskva et memorandum, der foreslog en våbenhvile- og fredsaftale. Ukraine nægtede at forhandle på dette grundlag og begrænsede forhandlingerne til fangeudvekslinger og bortførte børn.

Rusland insisterede senere på, at ethvert præsidentmøde skulle forberedes grundigt gennem substantielle forhandlinger på forhånd. Ukraine krævede enighed om sikkerhedsgarantier før et sådant møde. Disse uforenelige holdninger førte til et diplomatisk dødvande, men de indikerede ikke Ruslands manglende vilje til at forhandle.

Faren for eskalering og Europas strategiske fiasko

Ukraines svækkede militære position har øget risikoen for eskalering. Angreb på Ruslands atomvarslingssystemer, strategiske bombefly og andre følsomme mål risikerer at eskalere krigen til en direkte konfrontation mellem atommagter.

Europæiske forslag om Taurus-missiler[7], tropper fra NATO i Ukraine eller en flyveforbudszone kunne på samme måde forvandle indirekte deltagelse til direkte militær involvering. Missilhændelsen i Polen i november 2022 viste, hvor farligt dette er. Den tidligere polske præsident Andrzej Duda beskrev senere, hvordan Zelenskyj pressede på for at få det ukrainske missil tilskrevet Rusland.

Europæiske ledere må indse, at en udvidelse af krigen kun kan forhindre et isoleret ukrainsk nederlag på bekostning af en potentiel katastrofal europæisk konflikt. Europas fortsatte fiksering på militær sejr skyldes også en manglende vilje til at anerkende sine egne strategiske fejltagelser. I stedet for at støtte amerikanske forhandlingsinitiativer har europæiske regeringer modsat sig dem. Samtidig med at de har svækket deres eget forsvar og økonomier.

Fred kræver en ny europæisk sikkerhedsordning

Militær sejr og politisk sejr er fundamentalt forskellige ting. Rusland har også lidt strategiske tilbageslag, herunder Finlands og Sveriges optagelse i NATO og svækkelsen af russisk indflydelse i Sydkaukasus. Moskva har derfor grund til at ønske at afslutte krigen, selvom landets territoriale ambitioner og spørgsmålet om ukrainsk neutralitet fortsat er centrale hindringer.

Den vigtigste opgave er ikke blot at opnå en våbenhvile, men at etablere en varig europæisk sikkerhedsorden, der beskytter både Ruslands og Ukraines interesser, forhindrer ny konfrontation og genopretter strategisk stabilitet mellem atommagterne.

Europa må opgive illusionen om, at Rusland kan besejres militært, støtte seriøse forhandlinger og genopbygge forbindelserne med Washington. Kun en forhandlet løsning kan forhindre yderligere ødelæggelse i Ukraine og gøre det muligt for Europa at genvinde politisk indflydelse i en fremvoksende multipolar verden.

[7] "Weekendavisen" skrev den 4. juni 2025: *"Tyske Taurus hører til de mest effektive i verden, når det handler om våbentypen langtrækkende krydsermissiler. De kan fra lang afstand smadre fjendens broer og underjordiske bunkeranlæg. Men spørgsmålet er, om den nye kansler Merz vil leve op til sit valgløfte om straks at give Ukraine taurusser."* Indtil nu har Merz stadig ikke leveret missilerne til Ukraine!

Fra demonstrationen den 31. oktober i København. Forest i billedet står Jean-Marc Zebiri fra LFI ved siden af Anton Schou fra Rødt Venstre, iført en gul vest! (Læs Anton Schous tale på næste side)

International solidaritet mod fascisme, racisme, krig og nedskæringspolitik

Af Jean-Marc Zebiri

Den 31. oktober fandt en fredelig og højtidelig demonstration sted foran den franske ambassade i København, arrangeret på initiativ af den danske afdeling af *La France Insoumise (LFI København).* Mellem 30 og 50 demonstranter mødte op for at udtrykke deres støtte til de unge og de sociale bevægelser i Frankrig.

Manifestationen havde to centrale krav i lyset af en dramatisk aktuel situation: at fordømme den voldsomme politi- og retslige undertrykkelse af gymnasie- og universitetsstuderendes mobiliseringer samt at ære ofrene for det afskyelige racistiske og islamofobiske terrorangreb i Trappes i Paris den 23. oktober.

Bred opbakning på pladsen

Indkaldelsen samlede en bred vifte af de lokale progressive kræfter. På pladsen var det aktive engagement særligt båret af den antikapitalistiske venstrefløj, som fik selskab af aktivister fra palæstinensiske solidaritetsorganisationer, sympatisører samt franske, danske og internationale studerende.

Denne mobilisering afspejler en dyb strukturel krise i Frankrig, hvor *den antisociale nedskæringspolitik og ødelæggelsen af de offentlige tjenester* – som startede helt tilbage ved vendingen i 1983 – er blevet voldsomt forværret under Emmanuel Macrons præsidentperioder. De nyliberale offensiver (såsom Parcoursup-algorit-

men og "Choc des savoirs"-reformen) har demonteret folkeskolen, skabt prækære forhold for de unge og ført til en historisk lærermangel. For at gennemtvinge denne model tyr magthaverne til en autoritær kurs. Denne politiske "højredrejning" validerer bevidst National Samlings (RN) islamofobiske og reaktionære narrativer, mens La France Insoumise dæmoniseres for at kriminalisere den sociale protest og knække folkelig modstand.

Tre taler med en fælles front mod systemet

Demonstrationen bød på tre komplementære taler, der alle fordømte et globalt system, som producerer nød, racisme og imperialisme:

En fransk-dansk studerende fordømte det racistiske klima og nedskæringerne på uddannelsesområdet, hvorefter hun inviterede forsamlingen til at holde *et minuts gribende stilhed* til ære for *Pengo Bossio Wangi*, som blev offer for et fascistisk terrorangreb i Trappes.

En studerende fra *SUF* trak tråde til resten av Europa. Hans indlæg fokuserede på en generel politisk analyse af den globale fremgang for det yderste højre og understregede det akutte behov for at føre en antikapitalistisk og antifascistisk kamp på europæisk plan.

Til sidst satte Anton (*Rødt Venstre*) manifestationen i relief ved at understrege den afgørende betydning af grænseoverskridende solidaritet og fælles fodslag mellem antikapitalistiske kræfter mod systemet, krig, racisme og fascisme.

Antons uvurderlige indsats og hans store arbejde med at sprede budskabet ud til kammeraterne var desuden afgørende for at formidle og udbrede budskaberne fra denne mobilisering effektivt til offentligheden og partnerorganisationerne.

Akkompagneret af kampsange og franske paroler sluttede demonstrationen i god ro og orden, hvilket viste, at dyb politisk vrede kan udtrykkes med eksemplarisk værdighed og absolut beslutsomhed.

Initiativet blev officielt støttet og underskrevet af følgende organisationer: La France Insoumise (LFI København) – *Arrangør*. Rødt Venstre. Enhedslisten (Ø). Socialistisk Ungdomsfront (SUF). Frie Grønne. Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) og kommunistiske aktivister.

Tale af Anton Schou ved demonstrationen foran Frankrigs ambassade i København den 31. oktober 2026 til støtte for protesterne i Frankrig:

”Kammerater! Venner af det franske oprør!

Det er en stor ære for mig at stå her i dag og sætte ord på begivenhederne i Frankrig.

Jeg kommer fra Rødt Venstre, der er stiftet for at bekæmpe sociale nedskæringer, oprustning, krig og racisme.

EU-toppen har startet en social krig mod Europas befolkninger. Den forsøger at rulle de sociale landvindinger tilbage, som Europas arbejdere og unge har sikret sig gennem årtiers klassekamp. Formålet med EU’s politik er at forberede militær krig og forgylde våben- og Tech- industrien. Frankrigs unge og arbejdere har startet et oprør mod Macrons sociale krig. Og det spreder sig nu i hele det franske samfund.

Den 5. november indkalder de fem vigtigste fagforbund til en tidsubegrænset generalstrejke for landets lønarbejdere. Det er et af de mest effektive våben mod præsidenten.

Oprøret breder sig også til andre EU-lande. F.eks. var der i går generalstrejke i Italien imod oprustning og økonomiske støtte til Ukraine. Også uden for EU er lande så som Albanien og Serbien ramt af omfattende uro.

Selv om det er langt væk, har det her stor betydning for Danmark. Christiansborg retter slavisk ind efter EU's traktatfæstede økonomiske spændetrøje. Det medvirker til mindre velfærd og en voldsom militær oprustning.

Christiansborg skaber frygt for krig og udlændinge for at splitte os. Det gør Christiansborg til hovedskurken. Derfor må kampen mod racisme og krigshysteri rettes mod Christiansborg. En del herhjemme frygter, at de franske protester vil udarte til mere vold og bane vej for det ekstreme højre. Men de millioner af franskmænd, der demonstrerer, er ikke voldelige.

Volden kommer af politiets overdrevne brug af magt og personfarlige vold. Ofte ser det passivt til, når voldsparate grupper begår hærværk og overfalder demonstranter.

La France Insoumise, der bakkes massivt op af demonstranterne, fordømmer alle former for vold. Men partiet afviser at tage ansvar for begivenheder uden for dets kontrol.

Sammen med andre udnytter Marine Le Pen selvfølgelig urolighederne til at kræve LFI forbudt. Det gør hun for selv at komme til magten som "nationens redningskvinde".

Ingen kan præcist forudsige præsidentvalget. Hvis Le Pen vinder, vil hun forsøge at gennemføre sit kapitalistiske program med nedskæringer og remigration – et af de værste former for racisme.

Det vigtigste er, at LFI's leder Mélenchon vinder valget i 2027. Trods mediernes smædekampagne vil det franske arbejder- og ungdoms- oprør sikre ham sejren.

Vi kan bedst støtte vores franske klassefæller ved sammen på tværs af etnicitet at arbejde for enhed i arbejderbevægelsen og de folkelige organisationer. Det kan blokere for Christiansborgs arbejder- og ungdomsfjendske politik.

Derfor skal vi støtte "Nu er det nok" demonstrationen den 4. november mod regeringens forringelse af SU og dimittendordningen. Derfor skal vi støtte SUF´s og andres initiativ til en skolestrejke den 20. november.

Vi siger: Sammen vinder vi, splittede taber vi! Vi siger: Sænk våbnene, hæv lønningerne! Vi siger: Leve den franske revolution, leve La France Insoumise!"

Udtalelse fra Jérôme Legavre, parlamentsmedlem for LFI og aktivist i POI

Et knusende nederlag til Trump ved midtvejsvalget. For to år siden led Demokraterne og deres kandidat, Kamala Harris, et knusende nederlag ved det amerikanske præsidentvalg – et resultat af en massiv og velfortjent afvisning. Bidens betingelsesløse støtte til Israel og folkedrabet på det palæstinensiske folk vejede tungt i Demokraternes nederlag. Trump har ført en aggressiv, destruktiv og reaktionær politik på vegne af amerikansk imperialisme – og det med en brutalitet, der var ti gange så voldsom. Han har sluppet sin fascistiske ICE-milits løs mod immigranter, støttet Netanyahu og iværksat aggressioner mod Venezuela og senere Iran – med katastrofale globale konsekvenser til følge... I selve USA skaber inflationen kaos.

Forud for Trumps knusende nederlag ved midtvejsvalget så vi blandt andet massive protester mod ICE, hvilket tvang Trump til at beordre enheden trukket ud af Minneapolis. Millioner af amerikanere demonstrerede i byer over hele landet som en del af "No Kings"-protesterne. På en anden

front så vi Mamdanis sejr i New York, som afspejler et dybt ønske om forandring og et radikalt brud med fortiden.

Trumps nederlag – to år efter Harris' nederlag – afspejler den dybe krise, som indefra river den amerikanske imperialisme fra hinanden. Der findes ingen løsning for befolkningen inden for imperialismens rammer; et system, der lever af den ødelæggelse og det kaos, det selv skaber og nærer. Det er dette system, der må fejes væk.

Vi sender vores varme og broderlige støtte til vores kammerater i DSA. Deres fremgang vidner om et dybt forankret ønske i den amerikanske befolkning om at skabe radikal forandring. Lad os afslutte med deres egne ord: *"Arbejdet er dog ikke slut endnu. I morgen fortsætter vi med at organisere os, kæmpe og vinde for arbejderklassen!"* Solidaritet!

USA og Frankrig efteråret 2026:

Svage led i imperialismens kæde?

Af Anton Schou

"Et spøgelse går gennem Europa – kommunismens spøgelse". Sådan skrev den tyske revolutionære Karl Marx i 1847 i indledningen til sit verdensberømte kampskrift: "Det kommunistiske manifest". I dag ved slutningen af 2026 kan vi skrive *"Et spøgelse går gennem verden – folkeoprørets spøgelse".*

15-20 lande i verden er november 2026 ramt af en bølge af politiske og sociale uroligheder, der har samme underliggende årsager som i USA og Frankrig. Trods kontinentale, regionale og nationale forskelle er den udløsende faktor alle steder en cocktail af stigende leveomkostninger, boligmangel, faldende levestandard og udbredt politisk mistillid. USA og Frankrig danner for øjeblikket fortroppen i dette globale folkeoprør, der breder sig i verden.

Hvad er en revolutionær situation?

Både USA og Frankrig er ramt af ekstrem ulighed, en ubetalelig gæld og afindustrialisering. Samtidig vender massive folkeflertal deres vrede, raseri og frustration mod den politiske top. Begge lande nærmer sig nu en tilstand, der til en vis grad kan beskrives som førrevolutionær.

Den russiske kommunist, Lev Trotskij, skrev i 1931 følgende om forudsætningerne for en revolutionær situation: *"At proletariatet må miste sin tillid ikke blot til de konservative og liberale, men også til Arbejderpartiet. Det må koncentrere sin vilje og sit mod om revolutionære mål og metoder. At middelklassen må miste sin tillid til storborgerskabet, til herrerne, og vende blikket mod det revolutionære proletariat. At de rige klasser, de herskende kliker, afvist af masserne, mister tilliden til sig selv."*[8]

Trotskij tilføjer, at der mangler en fjerde afgørende faktor, før man kan tale en ægte og modnet revolutionær situation, nemlig *"et revolutionært arbejderparti"*[9]

En fuldt udviklet revolutionær situation opstår, når tre afgørende betingelser er opfyldt: de brede folkemasser kan ikke længere holde ud at leve som nu og føler sig derfor tvunget til at skride til revolutionær handling. Samfundstoppen er i dyb vildrede med, hvordan den skal regere. Før eller under denne revolutionære pro-

[8] "Writings of Leo Trotskij [1930-31]", Pathfinder Press 1973, side 354

[9] Samme sted.

ces kan der opbygges et revolutionært arbejderparti, som kan føre den revolutionære massebevægelse til sin endelige konklusion.

Hvorfor USA og Frankrig?

Der er vi ikke endnu, men det ser ud til, at både USA og Frankrig lige nu er det svage led i imperialismens globale kæde. I begge lande har de herskende klasser påført de brede folkemasser hurtige og utålelige afsavn. Det har tvunget folk til at gøre oprør mod deres udbyttere og undertrykkere. Samtidig er begge lande ramt af politisk lammelse, voldsomme vælgerprotester mod de siddende regeringer – især på grund af frustration over de stigende leveomkostninger.

Hverken den amerikanske eller den franske regering kan finde ud af at tvinge deres egne befolkninger til at betale prisen for en "løsning" på det globale kapitalistiske systems afgrundsdybe krise. Ingen af de to landes befolkninger vil finde sig i flere velfærdsforringelser eller ringere arbejds- og lønforhold. Tværtimod kræver de markante sociale og økonomiske forbedringer i samfundet, hvilket det kapitalistiske samfund ikke kan indfri, fordi verdensmarkedet kun belønner de virksomheder, der giver profit på relativ kort sigt.

De køber ikke de herskende klassers påstand om, at samfundet "ikke har råd" til sociale forbedringer. Tværtimod skaber sådanne "argumenter" endnu større vrede i befolkningen. For underklassen ved, at pengene er der – de er blot samlet hos en ganske lille overklasse.

De herskende klasser kan ikke uden videre gennemføre fascistiske militærkup for at gennemtvinge deres nedskæringer. Erfaringen viser, at politibrutalitet – med det amerikanske ICE og det franske politi i forreste front– blot hælder yderligere benzin på bålet.

Man kan heller ikke starte nye krige for at vende folkestemningen til en national samling om regeringen. De spændte nationale og internationale forhold mellem klasserne betyder, at øget oprustning og direkte krigsførelse risikerer yderligere at ophidse befolkningen.

Det samme gælder for de regerende klassers forsøg på at spille på fremmedhad og racisme.

Kaos hos den politiske og økonomiske elite

Hverken Macrons rigsmandsstyre i Frankrig eller Trumps kleptokrati[10] i USA ser nogen udvej. I begge lande er der tale om en masseopstand: I USA kom den i form af et amerikansk vælgerknockout til Trump og de amerikanske finansfyrster, mens den i Frankrig viser sig som et masseoprør i form at demonstrationer og strejker. Magthavernes forsøg på at bekæmpe disse folkelige oprør har kun ført til dybere isolation, interne fraktionskampe og en begyndende opløsning blandt den herskende klasses politiske elite.

Tech-milliardærerne og tech-industrien brugte over en halv milliard dollars på landsplan for at få valgt Republikanske kandidater. Men forgæves. De vrede og skuffede vælgere vendte pengemændene ryggen.

I USA forsøger ledende republikanske ministre, topembedsmænd og kongrespolitikere (medlemmer af Senatet eller af Repræsentanternes Hus) allerede at undgå at blive trukket med i Trumps endelige fald efter det katastrofale valgnederlag den 5. november.

Resultatet af midtvejsvalget og den udbredte folkelige modstand mod datacentre har ramt tech-fascister som Elon Musk og Peter Thiel ekstremt hårdt. De må opgive drømmen om endnu et absolut Republikansk Kongresflertal. Og en Demokratisk domineret Kongres truer nu med restriktioner, retsforfølgelse og milliardærskat. Den superrige "ene procent" er blevet slået ud.

Men Trump fortsætter med at kaste benzin på bålet. Han har netop udnævnt Stephen Miller til

[10] Kleptokrati = Tyvestyre eller styre ved tyve.

sin stabschef. Miller er blandt andet berygtet for at være ansvarlig for Trumps hensynsløse immigrationspolitik, herunder adskillelse af migrantfamilier, indrejseforbud for muslimer og en hårdhændet deportationspraksis. Uden at have lyttet til midtvejsvalgets tale har Trump udnævnt den værst tænkelige person til det Hvide Hus' stabschef.

Samtidig er Trump sunket dybere ind i en narcissistisk drømmeverden, hvor han fritaget for et besværligt ansvar kan hengive sig til monumentalbyggeri – præcis som de vanvittige romerske kejsere Nero og Caligula. Han har overladt styringen til Stephen Miller, men har stadig muligheden for at udløse en verdenskrig eller omfattende regionale krige.

Ny stabschef: USA's svar på Himler og Goebbels

Trump virker som om, han har mistet interessen for politik. Han synes primært at gå op i at vandalisere Det Hvide Hus og bygge sin megalomaniske triumfbue. Miller har de facto overtaget magten. Udnævnelsen af Miller vil øge demoraliseringen af Republikanerne – især i områder som Texas og Kansas, der før blev anset som stensikre republikanske delstater.

Her er et par eksempler på, hvor ekstrem Miller tænker og taler. I en række rablende indslag på *Fox News* sagde han **den 27. juli 2025**: *"Et* [Demokratisk] *parti bestående af særlinge, mærkelige typer, tabere og gale mennesker."* **Den 25. august 2025:** *"Det Demokratiske Parti er ikke et politisk parti. Det er en indenlandsk ekstremistisk organisation. Når man giver disse mennesker magt, får man kaos, korruption, forfald, vold og fattigdom."* **Den 24. oktober 2025:** *"Til alle ICE-betjente. I har føderal immunitet, når I udfører jeres arbejde.* (...) *Ingen ulovlig indvandrer, ingen venstreorienteret agitator eller indenlandsk oprører kan forhindre jer i at opfylde jeres lovmæssige forpligtelser og opgaver."* **Den 25. juni (årstal ukendt):** *"På den ene eller anden måde er denne nation nødt til at gøre op med statsborgerskab ved fødslen."* **Den 30. juni (årstal ukendt):** *"Der er mødre, der ankommer højgravide, føder et barn, tager hjem igen og sender velfærdsydelser med hjem. Man kan forsørge en hel familie i den tredje verden."*

Som nyudnævnt stabschef repræsenterer han grusomhed, lovløshed, korruption og kaos. Det er præcis alt det, som et massivt flertal af de amerikanske vælgere sagde nej til ved midtvejsvalget – og i sidste ende kan det få det Republikanske parti til at gå i opløsning.

Hvem vinder magten i Det Demokratiske Parti?

Det Demokratiske Parti skal vælge mellem at stå fast på vælgernes krav eller være "kompromissøgende". Partiet går ind i en periode med vigtige interne ledelsesvalg. Hvad angår Repræsentanternes Hus træffes den endelige afgørelse den 3. januar 2027. Her forventes Hakeem Jeffries at blive valgt. I Senatet sker valget i starten af december 2026. Her forventes Chuck Schumer at blive valgt.

Blandt de seks nyvalgte progressive demokratiske senatorer skiller bl.a. Abdul El-Sayed (Michigan) sig ud. Han er en af de mest principfaste nye senatorer, selvom han ikke er socialist. Og han har indtil nu undladt at støtte den gamle korrupte partiledelse

De fleste progressive kongresmedlemmer er medlemmer af *Congressional Progressive Caucus,* som efter midtvejsvalget har i alt 105 medlemmer. De udgør 40 % af alle Demokratiske kongresmedlemmer, og otte af dem er desuden medlemmer af *Democratic Socialists of America.*[11]

Overfor dem står de 60% resterende traditionelle politikere, indtil nu anført af Hakeem Jeff-

[11] Den endelige fintælling af stemmefordelingen er i skrivende stund endnu ikke færdig. Antallet af valgte Demokratiske kandidater kan derfor stige.

ries, leder af det Demokratiske mindretal i Repræsentanternes Hus, og Chuck Schumer, leder af det Demokratiske mindretal i Senatet. De har begge modtaget hver især 12 millioner kroner fra AIPAC og andre Israelvenlige donorer.[12]

Kampen kommer til at stå mellem på den ene side supermotiverede progressive Demokrater, der kræver øjeblikkeligt stop for Irankrigen og retsforfølgelse af Trumpstyrets kriminelle handlinger og på den anden side Israel-venlige Demokratiske levebrødspolitikere.

Efter midtvejsvalget istemte Hakeem Jeffries en forsonlig tone: *"Det amerikanske folk ønsker ikke, at vi skal tage hævn. De ønsker, at vi får tingene gjort på deres vegne*." (MSNBC). Og Chuck Schumer sagde ved samme lejlighed til NBC: *"Det handler ikke om mig. Jeg bliver genvalgt som flertalsleder. Men det handler om at fokusere på det amerikanske folk og på, hvad de ønsker."*

Jeffries ønsker i virkeligheden ikke at "rydde op" efter Trump, og Schumer tager et genvalg af ham selv som leder af det Demokratiske Senatsflertal for givet. Og de ønsker ikke et tilbundsgående retsopgør med Trump og hans kumpaner, for de er f.eks. selv dybt involveret i den amerikanske militære og finansielle støtte til Israels folkemord. Denne linje blev muligvis bekræftet, da Jeffries og Trumps svigersøn, Jared Kushner, mødtes hemmeligt i august i år. Ifølge Jeffries blev der ikke indgået nogen studehandel om at fritage Trumpstyret fra retsforfølgelse, men der er aldrig blevet offentliggjort noget referat.

Hvad vil DSA?

Valget af Demokraternes ledelse i Kongressen kan afsløre en dyb splittelse om, hvorhen partiet skal bevæge sig

Den markante Demokratiske senator Chris Van Hollen formulerede sig tydeligt, da han sagde: *"Arbejdende mennesker er blevet snydt i alt for lang tid, og vi er nødt til at afvikle en økonomi, der er skabt til at tjene milliardærer og store selskaber. Det er ikke tiden til små, gradvise skridt. Det er tiden til at fremme en meget dristig dagsorden, der tager udgangspunkt i helt almindelige menneskers hverdag"*[13]. Der lægges op til "intern borgerkrig" blandt Demokraterne.

Men hvad er svaret fra *Democratic Socialists of America* (DSA), der stiller op som demokrater i det Demokratiske Partis primærvalg? Partiet er splittet i tre fløje. Dem, der ønsker at træde ud på langt sigt, men forblive på kort sigt (det beskidte brud). Dem, der ønsker at træde ud nu (det rene brud). Og dem, der ønsker at forblive på ubestemt tid (pragmatikerne).

Siden 2024 har DSA oplevet en eksplosiv vækst. Medlemstallet er steget fra 50.000 til 130.000 i 2026. Vejen frem for DSA må være at skabe et ubrydeligt bånd til den amerikanske arbejderklasse og dens organisationer i form af fagforeningerne.

For ikke at blive "opslugt af systemet", skal DSA bryde med det Demokratiske Parti og forsøge at vinde Demokratiske arbejdere over. Målet er at overbevise dem om at danne et uafhængigt arbejderparti, der bryder med de borgerlige Demokrater og bygger på den amerikanske fagbevægelse.

[12] Tallet 12 millioner kroner for Hakeem Jeffries stammer fra "Open Secrets, 1990-2024. https://www.opensecrets.org/industries/summary?code=Q05&cycle=All&ind=Q05&recipdetail=M

[13] "AA", den 5. 11. 26: *"Democrat Van Hollen demands 'bold agenda' before backing Schumer for Senate leader: Report"* ("Demokraten Van Hollen kræver 'modig dagsorden', før han støtter Schumer som leder af Senatet: Rapport). https://www.aa.com.tr/en/americas/democrat-van-hollen-demands-bold-agenda-before-backing-schumer-for-senate-leader-report/4112128

Hvad vil A.O.C. og Bernie?

Nogle mennesker forventer måske, at det kendte medlem af DSA (!), Alexandria Ocasio-Cortez, der overraskende blev valgt ind i Repræsentanternes Hus 2018, ønsker en progressiv til at lede Demokraterne i Huset. Men nej, hun støtter Hakeem Jeffries, selv om han er imod en universel sundhedsreform *(Medicare for All),* som A.O.C. og alle progressive kræver indført. Det generer åbenbart ikke A.O.C., at Jeffries modtager kampagnebidrag fra sygeforsikrings- og sundhedsbranchen. I et TV-klip på en YouTube-kanal stof A.O.C. med en spritpen i hånden foran en flipover og rablede løs med en unødig kompliceret forklaring på, hvorfor hun anbefaler at støtte Hakeem Jeffries![14]

Den socialistiske senator *Bernie Sander* har udtalt, at han ikke støtter Shumer. Og han betinger sin støtte til Jeffries med, at han lover at arbejde for "radikale, mærkbare forandringer for arbejderklassen" – et krav, der er lige så præcis som en dansk vejrudsigt! Under sådanne betingelser er Sanders villig til at sige god for Hakeem Jeffries, selv om denne bl.a. har sagt om de progressive og DSA: *"Der kommer aldrig et øjeblik, hvor jeg bøjer knæ for den hårde venstrefløjs demokratiske socialisme."*[15]

Det revolutionære parti og Internationalen

Den fjerde afgørende faktor for at udløse en revolutionær situation – det revolutionære arbejderparti – er som påvist ikke til stede i en afklaret form i USA. Det er den derimod i langt højere grad i Frankrig. Her har partiet *La France Insoumise* (LFI) nu masseindflydelse som et uafhængigt revolutionært socialistisk arbejderparti, og LFI's tilslutning vokser (se artiklerne om Frankrig i dette nummer af bladet).

Hvordan påvirker situationerne i USA og Frankrig hinanden – og hvordan påvirker de resten af verden, herunder lande som Indien, Rusland og Kina? Vil det kinesiske styre for eksempel forbyde enhver omtale af situationen i USA og Frankrig, ligesom da de forbød omtale af "det arabiske forår" i 2011?[16]

Marx og Engels forudså allerede i 1847, at kapitalismen ville skabe et altomfattende globalt marked. Senere, i 1916, beskrev Lenin, hvordan imperialismen havde taget magten over verden. Det skete gennem koloniriger, hvor de industrialiserede lande i centrum undertrykte og udbyttede kolonierne i periferien. Omkring 1930 færdiggjorde Trotskij desuden sin lov om "den ujævne og kombinerede udvikling".

Marxismens revolutionære tænkere og aktivister brugte disse teorier til at begrunde opbygningen af arbejderinternationalen. De indså, at socialismen ikke kunne opbygges fuldstændigt i et enkelt land omgivet af en fjendtlig kapitalistisk verden.

I sin tekst *"Kommunismens principper"* fra 1847 svarede den tyske revolutionære marxist Fredrich Engels på et spørgsmål, som han selv stillede: *"Vil det være muligt for denne revolution at finde sted i ét enkelt land?"*. Han svarede på spørgsmålet således: *"Nej. Storindustrien har, ved at skabe verdensmarkedet, allerede bragt alle jordens folk* [...] *i så tæt forbindelse med hinanden, at ingen er uafhængig af, hvad der sker hos de andre.* [...] *Derfor vil den kommunistiske revolution ikke blot være et nationalt fænomen, men vil finde sted samtidigt i alle civiliserede lande."*[17]

---

[14] "Breaking Points", den 10. november 2026: *"Schumer Support CRUMBLES As Van Hollen Emerges"* ("Støtten til Schumer SMULDRER, mens Van Hollen træder frem").

[15] "Truthout":"Jeffries, Favored to Succeed Pelosi, Has History of Hostility Toward the Left" ("Jeffries, der er foretrukket til at efterfølge Pelosi, har en historie med fjendtligheder mod venstrefløjen"). https://truthout.org/articles/jeffries-favored-to-succeed-pelosi-has-history-of-hostility-toward-the-left/

[16] Det kinesiske styre har indtil nu valgt at udnytte uroligheder i Vesten til at vise, at liberalt vestligt demokrati ikke virker.

[17] Friedrich Engels:„Principles of Communism" 1847. https://www.marxists.org/archive/marx/works/1847/11/prin-com.htm

Bortset fra, at en kommunistisk revolution nok ikke vil bryde ud samtidig i hele verden, men snarere sprede sig mere eller mindre gradvist, så har Engels fået ret. Verdensmarkedet gør i dag mennesker mere afhængige af hinanden end nogensinde. Det skyldes ikke mindst en kompliceret international arbejdsdeling, vidtforgrenede forsyningskæder og avancerede kommunikationsmidler.

Svækkelsen af den amerikanske og franske imperialisme sætter sig dybe spor i resten af verden. Lige nu har den skabt et vist politisk tomrum, som verdens undertrykte og udbyttede måske vil lade sig inspirere af og udnytte!

Uden en uafhængig og revolutionær Arbejderinternationale med stærke og uafhængige arbejderpartier i de vigtigste imperialistiske lande og de fleste undertrykte lande kan en socialistisk revolution ikke sikre socialismens endelige sejr. Derfor er det afgørende, at aktive socialister på tværs af partier styrker deres samarbejde og engagerer sig i opbygningen af den revolutionære Arbejderinternationale midt i klassekampens tumult. Fremtiden er allerede begyndt.

Fra Trumps nye stabschef, Stephen Millers, verden

"Det Demokratiske Parti kæmper ikke for, bekymrer sig ikke om og repræsenterer ikke de amerikanske borgere. Det er en organisation, der udelukkende er dedikeret til at forsvare hærdede kriminelle, bandemedlemmer samt ulovlige indvandrere, der begår drab og terrorhandlinger. Det Demokratiske Parti er ikke et politisk parti. Det er en indenlandsk ekstremistisk organisation. Se bare på Chicago. De har sat politiet ud af spillet. De har lagt politimyndighederne i lænker. Og som præsident Trump siger: De har forvandlet Chicagos gader til en blodig slagmark."

"Det er absurd, at vi skulle tillade en nation [Venezuela] *i vores egen baghave at fungere som ressourceleverandør til vores modstandere – men ikke til os. At de hamstrer våben fra vores modstandere, så de kan bruges som et aktiv imod USA, frem for på USA's vegne.*

Suveræne stater bør kunne gøre, hvad de vil. Monroe-doktrinen og Trump-doktrinen handler om at sikre USA's nationale interesser. I årevis sendte vi vores soldater ud for at dø i Mellemøstens ørkener – i forsøget på at opbygge parlamenter og demokratier til dem, og for at give dem mere olie og flere ressourcer.

Den frie verdens fremtid afhænger af, at USA kan hævde sig selv og sine interesser – uden at undskylde for det. Hele den periode, der fulgte efter Anden Verdenskrig – hvor Vesten begyndte at undskylde, krybe for andre og trygle – det er dét, jeg taler om."

Den nye aftale om Grønlands fremtid

Af Ali Hansen

Forord

Den 22. september 2026 sagde USA's præsident Donald Trump, at han havde indgået en aftale med Danmark om Grønland. Aftalen, sagde han, ville give »permanent amerikansk kontrol over sikkerheden og alle andre amerikanske behov i Grønland« og »fjerne alle amerikanske bekymringer«.

Aftalen giver reelt USA permanent adgang samt base- og overflyvningsrettigheder. USA har fået direkte lov til at modernisere Pituffik Space Base og etablere to helt nye militærområder eller faciliteter i Narsarsuaq og Mestersvig. Aftalen har heller ingen udløbsdato – en såkaldt "Infinite Life Agreement".

Når en fremmed stat får permanent adgang, overflyvningsret og udvidede militære beføjelser, som ikke kan opsiges ensidigt af værtsstaten, kan man sige, at værtsstaten i praksis har mistet kontrollen over sit eget territorium og dermed givet afkald på sin suverænitet. Når rettighederne er permanente, kan Grønland eller Danmark ikke ombestemme sig om 20 eller 50 år, hvis den geopolitiske situation og dermed interesserne ændrer sig. Selvom det formelle flag stadig er grønlandsk eller dansk, har USA i realiteten den afgørende magt over sikkerheden i området. Man kan derfor beskrive dette som en de facto-opgivelse af suveræniteten.

Med aftalen tilføjede Trump, at hans regering »straks« ville begynde processen med at udvide det militære beredskab i det danske mineområde.

Det europæiske borgerskab vidste, at det ikke var i stand til at kæmpe mod USA. Hvad gjorde det derfor for at undgå at blive ydmyget over for Europas nationer? Løsningen blev en hemmelig samtale væk fra offentlighedens søgelys.

Det danske borgerskab, sammen med den europæiske del af NATO, har gjort alt for at sikre, at denne overdragelse ikke betyder en formel overdragelse af ejerskab og suverænitet. Men "evig kontrol" viser, at det danske borgerskab, som ikke ønsker at lægge sig ud med amerikansk imperialisme og ser sine økonomiske interesser i fare, afstår Grønland til amerikansk imperialisme som en strategisk ressource for i stedet at bevare Washingtons politiske og økonomiske støtte.

Begivenheden markerer et vendepunkt i den arktiske geopolitiske rivalisering og viser de dybt sammenfiltrede bånd mellem landene samt sammenbruddet af den postkolde krigs orden.

Denne aftale er rodfæstet i en logik, som Marx og Engels erkendte for mere end halvandet århundrede siden: Kapitalismen må konstant udvide sig i rummet for at overleve.

Grønland i imperialismens teori

Marx og Engels skrev i *Det Kommunistiske Manifest*, at borgerskabet »invaderer hele planeten på grund af behovet for stadigt bredere markeder for sine varer«.

Denne sætning indkapsler kernen i den marxistiske forståelse af geografi: Kapitalismen er ekspansionistisk af natur og har konstant brug for at skabe nye rum for at overleve. I imperialismens epoke, som Lenin kaldte *"kapitalismens højeste fase"*, fører denne ekspansion til verdens opdeling blandt stormagterne og kampen for at genopdele den.

Den marxistiske geograf David Harvey tager denne indsigt til et højere analyseniveau. I bøger som *The Limits to Capital* (1982) og *Spaces of Capital* (2001) viser han, at geografi ikke er et passivt redskab for økonomisk handling, men i

sig selv et produkt af kapitalistiske dynamikker. Harvey foreslår begrebet ”rumlig løsning”: Kapitalismen griber nye rum, enten ved at eksportere kapital og varer til nye markeder eller ved at indlemme nye befolkninger og ressourcer i akkumuleringscyklussen. Hver kapitalistisk krise fører ifølge Harvey til en geografisk omorganisering af kapitalen: Kapital, der står stille og er bundet på ét sted, bevæger sig i jagten på profit andre steder og forstyrrer dermed det økonomiske landskab.

Harvey udvider også begrebet »akkumulering ved fratagelse« i *The New Imperialism* (2003). Han argumenterer for, at de voldelige metoder til »oprindelig akkumulation«, som Marx beskriver i *Kapitalen*, beslaglæggelse af fælles jord, udvisning af bønder og plyndring af kolonier, fortsat er en del af den moderne kapitalistiske akkumulation. I dag genskabes denne mekanisme blandt andet gennem privatisering af offentlige tjenester, salg af naturressourcer til transnationale selskaber og omdannelse af fælles jord til kapitalgoder.

Grønland, med sine mineralressourcer, nye søveje og strategiske militærbaser, er centrum for denne logik: Det er et rum, som den globale kapitalisme er interesseret i at optage.

Set fra dette synspunkt er det, der sker i Grønland, ikke blot en ”diplomatisk aftale” mellem to stater, men et eksempel på en imperialistisk ”rumlig løsning”. USA, der står over for strukturelle udfordringer i sin økonomi og stigende konkurrence med Kina, ser Grønland som et rum, hvor landet kan modvirke sin relative nedgang og fastholde sit hegemoni. Det danske borgerskab, som ser sine interesser knyttet til amerikansk imperialisme, accepterer også denne »løsning«, omend på bekostning af national suverænitet og Grønlands rettigheder.

Grønland, verdens største ø med et areal på mere end to millioner kvadratkilometer, er derfor ikke blot et ”frossent og værdiløst land”, men en geostrategisk skat. Grønlands værdi afhænger ikke kun af dets materielle ressourcer, men også af dets placering i den globale produktion og de internationale handelsforbindelser.

Grønland kan tilbyde den trængte vestlige kapital tre hovedgevinster: de arktiske søveje, betydelige mineralressourcer og den amerikanske missilforsvarslinje.

Grønlands geopolitiske værdi

Efterhånden som planeten varmes op, og den arktiske havis smelter og bliver mindre udbredt, bliver de arktiske søveje gradvist mere tilgængelige for skibsfart. De vigtigste er Nordvestpassagen gennem det canadiske arktiske øhav og Nordøstpassagen, især Ruslands Nordsørute (Northern Sea Route) langs den russiske arktiske kyst.

Disse ruter kan på bestemte forbindelser mellem Asien, Europa og Nordamerika forkorte sejladserne betydeligt sammenlignet med ruter gennem Suez- og Panamakanalerne. For eksempel kan sejladser mellem Rotterdam og Shanghai i princippet blive betydeligt kortere via en arktisk rute, selvom isforhold, sæsonbegrænsninger, forsikring, infrastruktur og geopolitisk risiko fortsat begrænser den kommercielle anvendelse.

At kontrollere disse ruter betyder at kontrollere værdistrømme på globalt plan. Den, der dominerer stræderne og overfarterne, kan i krisetider afskære en konkurrent. Grønland er centralt placeret i forhold til disse ruter, og af denne grund er øen blevet et vigtigt mål for den vestlige imperialisme.

Skatte under isen

Grønland har forekomster af mindst 25 af de 34 kritiske råmaterialer, som Europa-Kommissionen har identificeret som strategisk værdifulde, herunder kobber, nikkel, zink, guld, diamanter, jernmalm, titanium, wolfram og uran.

Disse materialer bruges blandt andet til fremstilling af batterier til elbiler, vindmøller, solpaneler og avanceret militært udstyr. Vestlige lande ser Grønland som en mulighed for at reducere deres afhængighed af Kina, som kontrollerer vigtige dele af de globale mineralforsyningskæder.

Selvom udvindingen af disse materialer står over for mange udfordringer, såsom is, afsides beliggenhed, mangel på infrastruktur, høje udvindingsomkostninger og miljømæssige bekymringer, har den imperialistiske kapitalisme også blikket rettet mod miner, der ikke nødvendigvis er rentable på kort sigt. Kontrollen over potentielle ressourcer kan i sig selv fungere som et geopolitisk våben.

Som Lenin argumenterede, kæmper monopolkapitalismen om kontrollen over undergrunden og dens ressourcer, også før de teknologisk og økonomisk kan udvindes.

Missilskjold og rumovervågning

Pituffik Space Base, tidligere Thule Air Base, har siden 1950'erne været en central del af den amerikanske missilforsvars- og tidligvarslingsinfrastruktur.

GIUK-gapet – området mellem Grønland, Island og Storbritannien – har længe været strategisk vigtigt for overvågningen af Nordatlanten.

Denne antiubådsflaskehals blev under den kolde krig brugt til at overvåge sovjetiske ubåde. I dag har området fortsat stor betydning for Vesten med hensyn til overvågningen af russisk flådeaktivitet i Nordatlanten og de arktiske farvande.

Med Finlands og Sveriges optagelse i NATO i henholdsvis 2023 og 2024 er syv af de otte arktiske stater medlemmer af NATO; Rusland er den eneste arktiske stat, der ikke er medlem. Denne udvikling har øget den strategiske betydning af Arktis og især Grønland for NATO.

Disse tre elementer; søveje, mineralressourcer og missilforsvar, har forvandlet Grønland til en geostrategisk skat. Men hvor placerer denne skat sig i verdenssystemet?

Hvis Grønland har en perifer plads i den globale arbejdsdeling, bliver denne position i dag omdefineret i lyset af USA's konkurrence med Kina og Rusland. Ved at kontrollere Grønland forsøger USA at afskære Kina fra de arktiske mineralressourcer og søveje og at begrænse Rusland i Nordatlanten.

Grønland for at besejre Kina og Rusland

Ifølge Ruslands militærårbog 2026 fører Trump 2.0 en trestrenget strategi mod Rusland: opførelse af en ”Golden Dome”-missilforsvarsinfrastruktur i Arktis for at reducere Ruslands nukleare responskapacitet; forberedelse af Canada og Vikingeblokken (Danmark, Norge, Sverige og Finland) til krig mod Ruslands ”trussel”; samt pres på Ruslands grænser langs Nordøstpassagen for at gøre korridoren mere befæstet og farlig.

Denne strategi kombineres med pres fra Polen i Central- og Østeuropa samt Japan i Nordøstasien mod Rusland. Alle disse fronter består af amerikanske forsvarsallierede. Kort sagt fremstilles Rusland som omringet, og denne belejring strammes ifølge denne analyse mere end noget andet sted gennem militærteknisk udvidelse på polarfronten.

Denne strategi kombineres med pres fra Polen i Central- og Østeuropa samt Japan i Nordøstasien mod Rusland. Alle disse fronter består af amerikanske forsvarsallierede. Kort sagt fremstilles Rusland som omringet, og denne belejring strammes ifølge denne analyse mere end noget andet sted gennem militærteknisk udvidelse på polarfronten.

Vestlig militær overlegenhed i Arktis

Statistikker viser betydelige vestlige investeringer i moderne kampfly. Finland har besluttet at anskaffe 64 F-35A-fly, Canada 88, mens Norge har modtaget alle sine 52 F-35-fly. Samtidig o-

vervejer Sverige at anskaffe F-35A-fly som en mulig fremtidig afløser for Gripen.

Udviklingen skal ses i sammenhæng med NATO's øgede fokus på alliancens nordlige flanke og Arktis. USA havde omkring 500 F-35A-fly i sin beholdning ved udgangen af september 2025. Sammenlagt betyder det, at NATO-landene i den nærmeste fremtid vil råde over et antal F-35A-fly, der er mange gange større end Ruslands Su-57-flåde.

Disse statistikker viser ifølge denne analyse, at USA implementerer sin strategiske plan fra 2021 om at "genoprette polarlederskabet". Russiske vurderinger har samtidig peget på, at *"Washington aldrig har opgivet tanken om at flytte grænser i regionen".*

At afskære Kina fra Grønland

For Kina har Grønland været fremtrædende på grund af øens mineraler og nærhed til de arktiske søveje. I 2018 beskrev Kina sin polarstrategi og opførelsen af "Den Polare Silkevej". I 2010'erne bød Grønland kinesiske mineselskaber velkommen til investeringer, men mineprojekter med kinesisk samarbejde mislykkedes. Under amerikansk pres afviste Grønland kinesiske forslag om at bygge lufthavne og omdanne en dansk flådebase til en forskningsstation.

Aftalen fra 22. september 2026 begrænser mulighederne for kinesiske og russiske militære aktiviteter og for visse strategiske investeringer i Grønland. Denne formulering kan ses som et udtryk for aftalens anti-kinesiske og anti-russiske karakter.

Dette forsøg på at opdele verden i monopolsfærer af indflydelse er netop, hvad Lenin beskrev i *Imperialismen*: kampen for at splitte og genopdele verden.

Men denne militære overlegenhed og denne "sejr" har konsekvenser, der rækker ud over den almene konkurrence. Spørgsmålet er: Hvad vil Rusland gøre i lyset af denne fastlåste situation? Og hvad vil konsekvenserne være for det grønlandske folk?

Farer forude

Faren ved atomkrig: "Den Gyldne Kuppel" og Ruslands reaktion

En større bekymring er risikoen for atomkrig. Hvis "Den Gyldne Kuppel" i Grønland giver USA mulighed for at iværksætte et første atomangreb uden frygt for et russisk modsvar, kan Rusland blive stillet over for valget mellem at overgive sig og at anvende taktiske atomvåben.

Denne fare er meget alvorlig i en situation, hvor dialogkanalerne mellem Rusland og Vesten er blevet indsnævret eller endda lukket. Europa er i gang med at forberede sine sundhedssystemer til krig. Den Europæiske Union forfølger også sin "beredskabsunion"-strategi, som omfatter stærkere civilt og militært beredskab, sundhedsberedskab, robust infrastruktur, øvelser og tættere civil-militært samarbejde. Men i denne omfattende krigsforberedelse er der ikke plads til fredsforberedelser. Ingen taler om fredsplaner.

Miljømæssige implikationer – den tikkende bombe

USA etablerede et stort antal militære installationer i Grønland under Anden Verdenskrig og den kolde krig. Mere end 30 tidligere amerikanske militærinstallationer er siden blevet forladt.

De fleste ligger i ruiner i dag. Det, der er tilbage, er enorme mængder vragrester og en tikkende miljøbombe. På omkring 30 lokaliteter findes dumpede lastbiler, kollapsede kaserner, værksteder og hangarer samt tusindvis af tønder med olie, kemikalier og PCB. Mange af disse materialer er blevet nedbrudt og gennemtæret, og deres indhold er skyllet ud i miljøet, vådområder og havet.

Disse kemiske forureningsstoffer og radioaktive materialer er skadelige for planter, dyr og mennesker, der lever af jagt og fiskeri.

Camp Century var et amerikansk militært forsknings- og ingeniørprojekt under Grønlands indlandsis og var knyttet til *Project Iceworm*, en hemmelig plan om at placere nukleare missiler under isen. Anlægget blev forladt i 1967 og ligger stadig begravet under indlandsisen.

Klimaberegninger har peget på, at fortsat opvarmning på længere sigt kan føre til, at efterladenskaberne fra Camp Century bliver eksponeret og frigiver forurenende stoffer.

Den fortsatte opvarmning af Grønland kan således på længere sigt frigive forurening fra det forladte anlæg. Samtidig betyder afsmeltningen af Grønlands indlandsis, at den frosne forurening under isen på længere sigt kan blive en del af et voksende miljøproblem i hele verden.

Pentagons overordnede synspunkt synes at være, at oprydningen efter tidligere amerikansk militær aktivitet i Grønland i vidt omfang bør håndteres af Danmark og Grønland, mens USA har påtaget sig ansvaret for den militære sikkerhed. For USA er den grundlæggende udfordring, at hvis landet accepterer ansvaret for oprydningen i Grønland, kan det få konsekvenser for ansvaret ved en lang række andre tidligere og nuværende amerikanske militærbaser.

Der er ingen tvivl om, at efterhånden som USA udvider sit militære beredskab i Grønland, kan Grønland risikere at opleve en udvikling, der minder om den, Alaska har gennemgået.

Under den kolde krig byggede USA et stort antal militære faciliteter i Alaska. En afhandling fra University of Alaska anslår omkring 435 militære installationer og anlæg på tværs af staten. De fleste er i dag lukkede, men kemiske, biologiske og nukleare våbentests har efterladt Alaska med tusindvis af ueksploderede bomber og granater samt kemikalier som PCB, olie, tungmetaller og radioaktivt affald.

Forureningen har især ramt Alaskas oprindelige folk, som lever af jagt og fiskeri. De oplever højere forekomster af visse kræftformer end den hvide befolkning. Psykosociale problemer og nedsat IQ hos børn er også blevet dokumenteret i forbindelse med forureningseksponering.

En tidligere undersøgelse fandt omkring seks gange højere gennemsnitlige PCB-koncentrationer i blodserum blandt beboere på St. Lawrence Island end i sammenlignelige amerikanske populationer.

For at undslippe sygdom og modgang flytter mange fra deres hjembyer til nærliggende byer. Denne migration kan føre til tab af lokalsamfund og kultur.

Det, der er sket med Alaska, kan blive fremtiden for Grønlands folk, en fremtid formet af imperialistisk konkurrence og dens miljømæssige arv.

Grønland er centrum for disse konflikter.

Aftalen med USA om Grønland – en replik

Af Thomas Ter-Borch, 27. september 2026

Super fin analyse som jeg er ganske enig i. Jeg har forsøgt mig med en lidt anden vinkel med et anslag til en klasseanalyse og samt med en lidt mere fokus på evt. muligheder for Grønland ;-)

Hvad kan den nye aftale mellem Grønland, Danmark og USA betyde for grundlaget for grønlandsk selvstændighed?

Hovedmodsætningen i analysen er, at Grønland kan blive mindre afhængigt af Danmark gennem aftalen ved samtidig at blive mere økonomisk og strategisk afhængigt af USA.

Grønlands voksende strategiske betydning i verdenen giver landet en ny økonomisk værdi.

USA har brug for Grønlands territorium på grund af landets placering i Arktis og Nordatlanten.

Den amerikanske militære tilstedeværelse og de investeringer, der følger med, kan derfor skabe arbejdspladser, kontrakter og offentlige indtægter. Grønlandske virksomheder skal jf. aftalen prioriteres.

Det kan mindske Grønlands økonomiske afhængighed af Danmark og dermed gøre en fremtidig politisk selvstændighed mere realistisk.

Men økonomisk uafhængighed følger ikke automatisk af national selvstændighed.

Hvis en voksende del af Grønlands økonomi dermed bliver knyttet til amerikanske militære investeringer, NATO og vestlige strategiske interesser, vil grundlaget for den selvstændige stat samtidig være afhængigt af beslutninger, der træffes uden for Grønland. Vi kan dog samtidig spørge os selv, hvilke småstater i dag har en sådan selvstændighed inklusive Danmark og Ukraine.

National selvstændighed er derfor ikke nødvendigvis det samme som reel økonomisk handlefrihed.

Det afgørende spørgsmål er ikke alene, om Grønland bliver selvstændigt, men hvilken type selvstændighed der skabes under amerikansk militær overhøjhed.

Her bliver klasseperspektivet centralt.

Hvis vi antager, at "Grønland" får økonomisk fordel af udviklingen, behandles Grønland let som om hele samfundet havde de samme interesser. Men gevinster og risici vil ikke nødvendigvis blive fordelt lige.

Kapital, stat og arbejdere har forskellige interesser i udviklingen.

For arbejderklassen er modsætningen særlig tydelig. Nye investeringer kan skabe arbejdspladser, højere lønninger og større økonomisk sikkerhed. Men hvis beskæftigelsen bliver afhængig af udenlandsk kapital og amerikanske strategiske beslutninger, får arbejderne ikke nødvendigvis større kontrol over deres egne økonomiske vilkår.

Kapitalen kan flytte sig, og de strategiske prioriteringer kan ændre sig. Arbejderne og lokalsamfundene bliver tilbage i ruinerne af forladte baser og industrier som vi har set så mange gange før.

Udviklingen vil sandsynligvis samtidig styrke et grønlandsk erhvervslag, som får direkte økonomiske interesser i amerikanske investeringer og militær tilstedeværelse. Dermed bliver konflikten ikke længere kun et spørgsmål om Grønland over for Danmark eller USA.

Der opstår også stærkere klassemodsætninger inden for Grønland selv:

Mellem dem, der ejer, og dem, der arbejder. Mellem dem, der modtager profitten, og dem, der bærer risikoen. Og mellem statens behov for indtægter og arbejderklassens interesse i løn, velfærd og økonomisk sikkerhed.

Grønlands voksende strategiske betydning giver samtidig landet større forhandlingsmagt. USA, Danmark og NATO har alle interesser knyttet til Grønland. Grønland er derfor ikke blot et passivt objekt for stormagternes politik. Danmark for global betydning med Grønland og USA har sin militære og ressource interesse.

Det afgørende bliver, hvordan denne forhandlingsmagt anvendes af Grønland.

Hvis Grønlands strategiske værdi bruges til at opbygge en bredere økonomi, stærkere offentlige institutioner og større økonomisk handlefrihed, kan den skabe et materielt grundlag for mere reel selvbestemmelse og måske en bedre fremtid dog underlagt USA's militære interesser, som de nok ville være underlagt under alle omstændigheder?

Hvis den derimod først og fremmest fører til privat profit og en økonomi bundet til amerikanske strategiske interesser, kan resultatet blive en politisk selvstændig stat med fortsat dyb økonomisk afhængighed og til skade for arbejderne.

Så hvis vi skal se positivt på det så kan Grønland måske opnå større national selvbestemmelse, samtidig med at afhængigheden flyttes fra Danmark til USA. Det er vel trods alt bedre og arbejde og få indtægter som ligeværdig partner frem for den afhængighed som tilskud/almisser fra den Danske stat giver.

Så for mig at se handler det ikke blot om hvem der har suveræniteten over Grønland, men hvem der kontrollerer økonomien, men om det er arbejderne på Grønland der ender md at få værdien af Grønlands voksende strategiske betydning. Hvilket historien så viser ikke er garanteret :-).

Det mindste onde – en fejlslagen strategi

Lars Hansen - 6. september 2026

For nylig blev der vedtaget en Budgetaftale på Københavns Rådhus. Mailen udsendt til Enhedslistens medlemmer blev indledt med ordene De økonomiske rammer har været meget pressede i år, og det kan desværre også ses i den aftale, vi står med. Alligevel har vi valgt at være med. For uden Enhedslisten var det blevet meget værre for nogle af de mest udsatte borgere i København.

Det er et eksempel på en strategi, **"det mindste ondes strategi"**, som ofte bliver fulgt af den brede venstrefløj, ikke kun i Danmark, men også internationalt. Umiddelbart lyder det helt logisk: Har man et valg mellem to onder, vælger man naturligvis det mindste. Den logik er imidlertid kun valid hvis valget mellem de to muligheder er helt isoleret, dvs at det ikke har andre konsekvenser end hvilken af de to muligheder man ender med. Det er imidlertid sjældent tilfældet.

Det mindste ondes strategi ses også rundt om i Europa hvor venstrefløjen støtter en alt andet end venstreorienteret regering med det formål at holde en højrefløj uden for indflydelse. Vi så det for nylig i Danmark hvor Enhedslisten støttede en regering med deltagelse af Moderaterne, Radikale, SF - og et stadig mere højreorienteret Socialdemokrati.

For at forstå det problematiske i denne strategi, kan vi se på hvad DF gjorde: DF holdt sig langt væk fra regeringsmagten. Men ikke nok med det. DF forhindrede aktivt de traditionelle borgerlige partier i at få regeringsmagten. DF brugte sin fremgang til at forhindre en centrumhøjre regering. Dermed udstillede DF de etablerede borgerlige partiers svaghed og rådvildhed.

Denne svækkelse af det traditionelle borgerlige højre, er en afgørende del af Dansk Folkepartis forberedelse på selv at tage regeringsmagten, måske allerede ved det næste Folketingsvalg.

DF baner sig vej til magten ved at spille på kapitalismen krise og den deraf følgende rådvildhed i det borgerlige demokrati og den tiltagende polarisering af samfundet.

Hvorfor gør den parlamentariske venstrefløj ikke det samme?

Vi har da al mulig interesse i at udstille kapitalismens krise og vise at det borgerlige demokrati ikke formår at løse de mange problemer kapitalismen har resulteret i. Og i modsætning til DF har vi reelle ideer til hvordan problemerne kan løses. Men desværre følger den brede danske venstrefløj (Enhedslisten, Alternativet og SF) en anden strategi.

De ser det som deres mål at forbedre klima og miljø samt befolkningens levevilkår gennem en trinvis proces i Folketinget. Derfor har de fokus på hvem der får regeringsmagten:

- Dem der fortsætter krisens udvikling i **hastigt tempo**,
- eller dem fortsætter krisens udvikling i **et lidt langsommere tempo**.

Altså: **"Det mindste ondes strategi"**.

Problemet med denne strategi er, at når det mindste onde, i dette tilfælde Socialdemokraterne, Moderaterne, Radikale og SF, blot fortsætter den kapitalistiske kurs - tillader at uligheden stiger og klimaet ødelægges - vil det uvægerligt føre til folkelig skuffelse og desillusionering.

Og det er netop denne skuffelse og desillusionering som er selve grundlaget for det yderste højres vækst.

Det yderste højre kan nemlig med rette pege fingre af de etablerede partier og sige: Se, de kunne ikke løse problemerne, men det kan vi! Når jeg fremfører denne kritik af Enhedslistens ageren i forbindelse med regeringsdannelsen - deres forfølgelse sf det mindste ondes strategi - bliver jeg mødt med stråmænd:

- Du mener altså det er helt ligegyldigt med gratis tandlæge, momsnedsættelse osv, de ting Enhedslisten blev stillet i udsigt som betaling for at pege på Mette Frederiksen.
- Og: du mener altså det var lige meget om Traktor Troels fik regeringsmagten.

Nej det mener jeg aldeles ikke. Men jeg mener at det er et stort problem når Enhedslisten i voldsom grad oversælger sine såkaldte "sejre". Dermed får de det nemlig til at lyde som om kapitalismens krise kan løses ad parlamentarisk vej, gennem små lappeløsninger i folketinget. Men til trods for Enhedslistens "sejre", vil

- uligheden fortsætter sin vækst
- olie- og gasudvindingen i Nordsøen vil fortsat blive udbygget,
- den militære oprustning vil fortsætte,
- våbeneksporten til Israel vil fortsætte,
- ungdommens akutte bolignød vil fortsætte,
- og grundvand, havmiljø og natur vil ikke blive beskyttet i tilstrækkelig grad.

Det fører til skuffelse og desillusion hos mange af dem der havde sat deres lid til venstrefløjen. Og når centrumvenstre skuffer, er det oplagt at stemme på dem der siger at de vil noget helt andet. Den ekstreme højrefløj har fat i noget mange kan relatere til: Når folk oplever at deres livsvilkår er blevet forringet, er det oplagt at søge tilbage til "de gode gamle dage". Det påstår højrefløjen at kunne gøre ved at fjerne nogle af de tegn der er på at verden har ændret sig. Altså

- Væk med flygtninge
- Væk med klimatiltag
- Væk med LGBTQ-ting

Det spiller højrefløjen på, lige fra DD og DF til Afd.

Konklusion

Når jeg kritiserer at Enhedslisten ved folketingsvalget forfulgte det mindste ondes strategi, skylder jeg kort at svare på hvad jeg mener de så skulle Enhedslisten have gjort. To ting:

- Enhedslisten skal sige helt klart at kapitalismen ikke kan repareres eller gøres menneskelig.

  Kapitalisme vil uvægerligt føre til udnyttelse af de svage og ødelæggelse af jordens økosystem - dvs. vores livsgrundlag. Nordisk socialisme er en illusion.
- Enhedslisten skal sige helt klart at kapitalismen ikke kan afskaffes ad parlamentarisk vej. Vores såkaldte og højt besungne demokrati er langt hen ad vejen en illusion. Politik sælges som hårshampoo i et supermarked. Man kan vælge mellem et utal af farver og dufte, og på flasken står vidtløftige historier om indholdets magiske evner. Men reelt er forskellen lille. Resultatet er at folk mere eller impulsivt vælger den historie og duft de bedst kan lide, uden hensyn til indholdet. Et indhold de heller ikke har en chance for at kende til.

Men når der er sagt, skal det, igen for at undgå strå mænd, pointeres:

- At kapitalismen ikke kan repareres, betyder **ikke** at man ikke **også** skal kæmpe inden for systemets rammer, for at forbedre arbejderklassens vilkår. Selvfølgelig skal man det. Men det betyder at man ikke skal udbrede illusioner om at en vundet kamp løser problemerne, hvis kapitalismen blot får lov til at fortsætte.
- At kapitalismen ikke kan afskaffes ad parlamentarisk vej, betyder **ikke** at parlamentarisk repræsentation er ligegyldig. Rigtig mange mennesker har den opfattelse at Danmark styres fra Folketinget - hvilket det jo også i en eller anden forstand gør - så derfor er det naturligt at folk kigger den vej for at se hvad der foregår. Folketinget er en vigtig talerstol, også for venstrefløjen. Men det er misbrug af den hvis man bruger den til at bilde folk ind at venstrefløjen her kan løse de problemer kapitalismen har skabt.

Debat om folkeskolen: Rødt Venstre debatterer for øjeblikket det aktuelle emne Folkeskolen og i det hele taget undervisning – ikke blot under kapitalistiske forhold, men især efter indførelsen af socialismen. Vi vil gerne byde ligesindede – både enkeltpersoner og organisationer - med Rødt Venstre velkommen til at bidrage i en sådan diskussion. Jørgen Madsen fra Rødt Venstre starter debatten i nedenstående artikel. Skriv et par ord om skolens opgaver under kapitalismen og socialismen:

FOLKESKOLEN – SKITSE TIL EN UDDANNELSESPOLITIK

Af Jørgen Madsen, Røde Venstre

Afgørende forandringer i samfundet er nødvendige, hvis alle elever i folkeskolen skal have succes. Udgangspunktet er kloge og engagerede mennesker, der ønsker et bedre samfund. Venstrefløjsfolk i Danmark er dygtige og har været det i mange år.

Socialisme handler om mennesker, og vores opfattelse er, at alle straks kan forstå vores vision. Det er ikke svært - med en socialistisk skolepolitik vil vi blandt andet forklare, hvad socialisme handler om. "Liberale partier" er fuldstændig vrangforestillinger. De forsøger at løse problemerne i folkeskolen, og de vil ikke få succes.

Det er nu, vi venstrefløjsfolk skal træde i karakter, og en realistisk plan er, at politikken for folkeskolen er klar til godkendelse i foråret 2027. De, der er interesserede i venstrefløjen, er velkomne til at deltage i arbejdet - og denne åbenhed vil sikre en langsigtet bæredygtig skolepolitik.

Europæiske socialister kæmper for skoleelevers vilkår lige nu. Elever i Danmark har også store udfordringer og spørgsmål, vi vil formulere svaret på. Danske socialister har energien og tiden til at komme med et forslag, der kan inspirere dem, der kæmper i Europa. Hvor langt er vi nået? Nedenfor kan du læse om de aktuelle tanker og forslag. Nederst er en oversigt over danske partiers og grupperinger' nuværende holdning og politik omkring folkeskoler.

Samfund - Folkeskolen

Ideen er, at venstrefløjen udarbejder en skolepolitik for Danmark, hvor opgaven kan deles i to, nemlig folkeskolen og fællesskabet.

Eleven: Alle elever skal styrkes, og alle elever skal opleve et boost i selvværd og selvtillid. Den elev, der forlader folkeskolen, har gode minder om anerkendelse og et spændende læringsmiljø. Alle har en oplevelse og viden om, at de er værdifulde, at de er vigtige for fællesskabet.

Samtalen på venstrefløjen handler ikke kun om eleverne, men i lige så høj grad om forældrene og samfundet. Skolepolitikken kan ikke stå alene, skolen skal og skal være en integreret del af et socialistisk/kommunistisk samfund. Forældrenes vilkår og liv er afgørende. Alle forældre og alle voksne har et positivt ansvar for fællesskabet. Alle skal føle sig anerkendt, uanset om de er aktive på arbejdsmarkedet - eller står udenfor.

Folkeskolen skal ind i en god spiral, hvor forældre er medspillere, er trygge i fællesskabet og samtidig har evnen til demokratisk at påpege ubalancer i skolens arbejde og med et ønske om at finde løsninger på udfordringer.

Afgørende forandringer i samfundet er nødvendige, hvis alle elever i folkeskolen skal have succes.

1.
Privatskolen og friskolen er fravalgt i det fremtidige Danmark. Alle børn bliver elever i Folkeskolen. Religiøse mindretal og andre grupper kan arrangere undervisning for børnene i weekender, ferier og andre tidspunkter udenfor barnets skoledag i folkeskolen.

2.
Forældre og i øvrigt alle voksne er en del af fællesskaber. Alle på arbejdsmarkedet er medlem af en fagforening og arbejder efter gældende overenskomster. ”Gule fagforeninger” er ikke længere en del af arbejdsmarkedet og er ikke en mulighed.

Arbejdsløse er medlem af en fagforening og har her en mindretalsbeskyttelse. Sygemeldte og førtidspensionister er ligeledes medlem af en fagforening og har også en formaliseret mindretalsbeskyttelse.

3.
Sundhedsforsikringer er overflødige, der er ikke længere privathospitaler og private klinikker. Alle ressourcer bruges på de offentlige tilbud, som er demokratisk styret af fællesskabet.

4.
Samfundet drives af mennesket, det sociale menneske. Når mennesker oplever ensomhed, er det fællesskabets ansvar. Alle har et ansvar. Familier er forskellige og ikke alle strukturer i det lille fællesskab befordrer tryghed. Fællesskaber omkring familien er trygge og inkluderende og støttende. En stor del af befolkningen bor alene og mange får aldrig børn. Alle kan gøre noget for at mindske ensomheden og alle har lyst til at gøre noget i de nære fællesskaber.

5.
Penge. Der er naturligvis brug for alle i samfundet og indkomsternes størrelse afspejler, at alle er værdifulde.

6.
Medarbejdere, lærere, pædagoger med flere vil opleve forældre med højt selvværd. Skolen oplever at alle forældre der har lyst til arbejdet i skolebestyrelsen, melder sig.

7.
Selvtillid og et godt selvværd er afgørende for at eleven klarer sig godt efter endt skolegang - på uddannelsen, i familien og på- og udenfor arbejdsmarkedet. Folkeskolen gør alt for at styrke elevernes selvværd og selvtillid. En af Folkeskolens opgaver er netop at undersøge elevernes selvværd og selvtillid ved skolestart og igen når eleverne går i 8. klasse.

Undersøgelse:

Hvad mener de politiske partier og grupperinger på venstrefløjen?

Hvem går ind for hvad?

Lige muligheder for alle elever:

SUF, IS, KP, Frie Grønne - Q, Enhedslisten -Ø, SF-F, Socialdemokratiet – A, Alternativet – Å, Radikale Venstre - B, Danmarksdemokraterne - Æ, Dansk Folkeparti - O, Liberal Alliance - I, Borgernes Parti - H.

Mere faglighed og bedre undervisning:

SUF, IS? KP, DKP? Q, Ø, F, A, Å, B, M, V, C, Æ, O, H?

Flere lærere og pædagoger i folkeskolen:

SUF; IS? KP, DKP? Q, Ø, F, A, Å, B, M, Æ, O, I, H?

Mere praktisk og kreativ undervisning:

SUF? IS? KP? DKP? Q, Ø, F, A? Å, B? M? V, C? Æ? O, I? H?

Mere elevindflydelse:

SUF, IS? KP, DKP, Q, Ø, F, A? Å, B, M? V? H?

Lærernes metodefrihed styrkes:

SUF, IS? DKP? KP? Q? F, A? Å, M? V? C? Æ? O, I? H?

Filosofi erstatter kristendomskundskab:

SUF? IS? KP? DKP? Q? Ø? F? Å.

Færre karakterer og mindre præstationspres:

SUF? IS? DKP? KP? Q, Ø, F, Å, O.

Færre elever i klassen:

SUF? IS? DKP? KP? Q, Ø, F, Å, A, B, V,? O?

Afskaffelse af AULA:

SUF? IS? DKP? KP? Q? Ø? F? Å? M.

Ingen mobiltelefoner i klassen:

SUF? IS? DKP? KP? Q? Ø? F? Å? O? B, M, V, C, I, H.

Ovenstående undersøgelse kan indeholde fejl, men bygger på offentlig tilgængelige data.

Ansvarshavende redaktør: Per Møller Jacobsen **Kontakt Rødt Venstre:** per@rodtvenstre.dk